

De Ster

„Niet Mijn wil, Uw wil geschiede”.

15 April 1949

DE STER

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

49e JAARGANG • No. 4

INHOUD:

	Blz.
Het grootste Wonder, door Spencer W. Kimball	99
Zendingswerk in Nederland, door Paul D. Levie	104
Nederland zendt microfilms naar Amerika	107
De Urim en Tummim, door Alma Sonne	108
Priesterschap	110
Een Paasverhaal voor onze jongens en meisjes, door Alda Crawford Call ...	112
Wat moeten wij geloven? door Gijsbert A. Rietveld	115
Wij geloven, door T. Edgar Lyon	116
Gebeurtenissen in de Zending	124

Redacteur: CORNELIUS ZAPPEY.

Assistente: TINE PLAIZIER.

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand*

ABONNEMENTSPRIJS: F 1.— PER KWARTAAL
GIRONUMMER 240615 • LAAN VAN POOT 292 • DEN HAAG

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER
VOORKOMENDE CLICHÉ'S IS VERBODEN

Het grootste Wonder

door SPENCER W. KIMBALL

van de Raad van Twaalven.

„Christus is opgestaan!” zo riep de ene vriend tot de andere, en deze, eveneens een gelovig Christen, antwoordde: „Hij is waarlijk opgestaan!” Aldus begroetten lang geleden met een kus de broeders elkaar op Paasmorgen.

Wederom nadert het Paasfeest, ingesteld ter herinnering aan de opstanding des Heren, en hoewel vele Christenen, zowel leiders als volgelingen, deze wondere gebeurtenis trachten te ontdoen van de goddelijke en bovennatuurlijke aspecten, bevestigt de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen en getuigt tot een sceptisch gestemde wereld, dat Jezus Christus, geboren in Bethlehem, de Zoon van God was, de Eniggeborene des Vaders, Die na de overwinning van alle vijanden, met inbegrip van de dood, het eerste opgestane Wezen was, en de weg tot zaligheid opende voor alle stervelingen van deze aarde. En omdat Hij het goddelijke en menselijke in zich verenigde, en Hij alle dingen overwon, waardoor Hij volmaakt werd, had hij de macht uit het graf op te staan en de lang tegemoet geziene opstanding te verwerkelijken.

De moderne tijd kent talloze twijfelaars. Zij zijn geneigd met Tho-

mas te zeggen: „Indien ik in Zijne hand niet zie het teeken der nagelen, en steke mijne hand in Zijne zijde, ik zal geenszins gelooven.” (Joh. 20 : 25). De Here zegt tot al deze twijfelaars: „Zijt niet ongeloovig, maar geloovig.” (Joh. 20 : 27). En tot de velen, die met innig geloof het wonder aanvaarden, zegt Hij: „...zalig zijn zij, die niet zullen gezien hebben, en nochtans zullen geloofd hebben.” (Joh. 20 : 29). Zo klinkt ieder jaar weer de boodschap van het Paasfeest met een zoet refrein: „Geloof — geloof!”

Het grootste aller wonderen herdenken wij met Pasen. Het is het wonder van de overwinning over het graf, de uitschakeling van de vrees voor het sterven en de triomf over de laatste aller vijanden — de dood.

Een wonder is iets, wat wij niet kunnen begrijpen of verklaren. Sedert het begin der tijden zijn de mensen gestorven aan ziekten, ongelukken of zwakzinnigheid en nimmer heeft men een middel gevonden om aan dit gevreesde lot te ontkomen, hoe de intellectuelen ook hebben gestudeerd, de dokters hebben geëxperimenteerd, en alle middelen te baat zijn genomen. Het is waar, bekwame dokters zijn er in ge-

slaagd de dood tot een later tijdstip te verschuiven. Elia wist de dood zelfs tijdelijk te overwinnen, toen hij de bedroefde weduwe haar kind teruggaf, maar slechts voor enige tijd, want de jongen moest toch te eniger tijd het proces van het sterven doormaken. In het geval van Lazarus verschoof de Heiland eveneens de dood door Zijn vriend uit het graf terug te roepen. Maar ook Lazarus werd op dat ogenblik de onsterfelijkheid niet gegeven. Hij bleef sterfelijk, onderhevig aan ziekte en ongeluk, en eens zou hij de gevreesde verandering wederom moeten ondergaan.

En aldus bleef het aan Jezus van Nazareth de dood te overwinnen. En door Hem ontvangen allen, die op de aarde leven en leefden, de macht onsterfelijkheid te bekomen. „Want gelijk zij allen in Adam sterven, alzo zullen zij ook in Christus allen levend gemaakt worden.” (I Cor. 15 : 22).

Het mysterie der opstanding werd zo weinig begrepen, dat het geen wonder was dat de volgelingen van Jezus Hem bleven vragen en met ontzag luisterden als Hij sprak van Zijn dood en opstanding. Hoewel de Schrift, waarmede zij bekend waren, van een dergelijk wonder sprak, ging het hun bevattingsvermogen te boven, want „...hoewel Hij zoovele teekenen voor hen gedaan had, geloofden zij Hem niet.” (Joh. 12 : 37). Hoe konden zij het ook begrijpen, want nimmer te voren was in hun ervaring iets dergelijks voorgekomen. Petrus zeide: „Heere, waar gaat Gij heen?” (Joh. 13 : 36). En „Thomas zeide tot Hem: Heere, wij weten niet, waar Gij heen gaat...” (Joh. 14 : 5). En met verwonde-

ring herhaalden zij steeds weer: „...wij weten niet wat Hij zegt.” (Joh. 16 : 18).

Zij dachten zelfs dat Hij sprak van een door mensen gemaakt gebouw, toen Hij zeide:

„Breekt dezen tempel, en in drie dagen zal Ik denzelven oprichten. De Joden zeiden dan: Zes en veertig jaren is over dezen tempel gebouwd, en Gij, zult Gij dien in drie dagen oprichten? Maar Hij zeide dit van den tempel Zijns lichaams.”

Joh. 2 : 19-21.

Jezus sprak dikwijls tot hen over Zijn dood en opstanding, waarbij Hij tevens de Schriften aanhaalde, die over dit wonder schreven. Job had gezegd:

„Als een man gestorven is, zal hij weder leven? Ik zou al de dagen mijns strijds hopen, totdat mijne verandering komen zou.”

Job 14 : 14.

„En als zij na mijne huid dit door-knaagd zullen hebben, zal ik uit mijn vleesch God aanschouwen...”

Job 19 : 26.

En de Psalmist verklaarde:

„Want Gij zult mijne ziel in de hel niet verlaten; Gij zult niet toelaten, dat Uw Heilige de verderving zie.”

Psalm 16 : 10.

„...ik zal verzadigd worden met Uw beeld, als ik zal opwaken.”

Psalm 17 : 15.

Jesaja beloofde:

„Hij zal den dood verslinden tot overwinning, en de Heere Heere zal de tranen van alle aangezichten af-wisschen.”

Jesaja 25 : 8.

En toch leefden Christus' volgelingen in onzekerheid en begrepen zij het niet.

—o—

Slechts een God kon dit wonder der opstanding tot stand bren-

gen. Als prediker der gerechtig-
heid kon Jezus de mensen tot het
leiden van een goed leven aan-
sporen; als intelligent leider van
mensen kon Hij een Kerk organi-
seren en als bezitter en beoefe-
naar van het Priesterschap kon
Hij zieken genezen, blinden zien-
de maken en zelfs doden in het
leven terug roepen, maar alleen
als God kon Hij uit het graf ver-
rijzen, de dood blijvend overwin-
nen en onverderfelijkheid stellen
in de plaats van verderfelijkheid
en sterfelijkheid vervangen door
onsterfelijkheid.

Zeer vroeg in Zijn sterfelijk be-
staan scheen Jezus te beseffen,
dat Hij van goddelijke afkomst
was en dat Hem de macht was
gegeven het wonder tot stand te
brengen, dat nog steeds zo'n diep
mysterie was.

Op twaalfjarige leeftijd herinner-
de Hij Zijn familie:

„Wist gij niet, dat Ik moet zijn in
de dingen Mijns Vaders? En zij ver-
stonden het woord niet, dat Hij tot
hen sprak.”

Lucas 2 : 49-50.

Later sprak Hij van Zijn dood
en deze nieuwe macht, welke Hij
bezat:

„Ik ben de goede Herder; de goede
herder stelt zijn leven voor de scha-
pen... Ik stel Mijn leven voor de
schapen... Niemand neemt hetzelfde
van Mij, maar Ik leg het van Mij-
zelfen af; Ik heb macht hetzelfde af
te leggen, en heb macht hetzelfde
wederom te nemen. Dat gebod heb
Ik van Mijnen Vader ontvangen.”

Joh. 10 : 11, 15, 18.

„Mij is gegeven alle macht in hemel
en op aarde.”

Matt. 28 : 18.

Toen de onstuimige Petrus zijn
zwaard ophief en in Gethsemané
de soldaat letsel toebracht, zeide
de Here kalm:

„Meent gij, dat Ik nu Mijnen Vader
niet kan bidden, en Hij zal Mij meer
dan twaalf legioenen engelen bijzet-
ten? Hoe zouden dan de Schriften
vervuld worden?”

Matt. 26 : 53-54.

Wij weten, dat Hij almachtig
was, want Hij is God. In de ge-
schriften van Mozes sprak de
Here, zeggende:

„Ik ben het begin en het einde, de
Almachtige God, door Mijnen Eenig-
geborene schiep Ik deze dingen...”

Mozes 2 : 1.

En in het Boek van Abraham
zegt die grote profeet ons, dat bij
de Vader zich degene bevond,
„aan de Zoon des Menschen ge-
lijk” (Abr. 3 : 27), die Jezus van
Nazareth in het vlees zou wor-
den:

„En zij daalden neder in den beginne,
en zij, dat is de Goden, organiseer-
den en vormden de hemelen en de
aarde.”

Abr. 4 : 1.

De Heiland openbaarde zich bij
de Jaredieten, zeggende:

„Zie, Ik ben degene die bereid was
van de grondlegging der wereld af,
om Mijn volk te verlossen. Zie, Ik
ben Jezus Christus.”

Ether 3 : 14.

En tot de Nephieten zeide Hij:

„Ziet, Ik ben Jezus Christus, de
Zoon Gods. Ik schiep de hemelen en
de aarde en alle dingen, welke daarin
zijn. Ik was met den Vader van den
beginne.”

III Nephi 9 : 15.

Omdat Hij de aarde geschapen
heeft en haar loopbaan vastge-
steld, begreep Hij het proces van
leven, dood en opstanding, en
bezat Hij de macht over deze te
beschikken. Hij kende het einde
vanaf het begin, want op de

avond, dat Jozef en Maria in de stal te Bethlehem op Zijn komst wachtten, zeide Hij tot de Nephieten:

„Morgen kom Ik in de wereld om de wereld te bewijzen, dat Ik vervullen zal al hetgeen Ik door de monden Mijner heilige profeten heb doen spreken.”

III Nephi 1 : 13.

Daar Hij zowel sterfelijk als goddelijk was, en Hij alle dingen had doorstaan, werd Hij volmaakt. Hij had verzoeking weerstaan, het evangelie hersteld, Zijn Kerk georganiseerd en de dood gesmaakt — om alle gerechtigheid te vervullen (Matt. 3 : 15) — opdat Hij het nieuwe programma opstanding, dat de mensen zo mysterieus en onverklaarbaar voorkwam, zou kunnen invoeren. Het is een letterlijke opstanding. Volgens de voorspellingen, gedaan door Jezus zelf en Zijn profeten, kwam Hij voort uit het graf, en zo werd het grootste wonder aller tijden werkelijkheid. Hij was tot in de diepte afgedaald om boven alles uit te stijgen. Hij had vernedering geleden en een wrede, schandelijke dood aan het kruis doorstaan. Zo vreselijk als Zijn dood was, zo heerlijk was Zijn opstanding.

—o—

Zijn dood was schandelijk, vreselijk en afschrikwekkend, doch in opmerkelijk contrast daarmee was de rust, schoonheid en glorie van Zijn opstanding. Sedert Adam sterfelijk werd, heeft de mens de dood gevreesd, de enige vijand, die nimmer overwonnen kon worden.

Eeuwenlang heeft men met kruiden en medicijnen, gebeden en geneeskunde, medicijnmannen en priesters, tovenarij en toverkun-

sten getracht zo niet de dood te overwinnen, dan toch hem te verdagen, doch alle pogingen ten spijt is men tot nu toe daarin niet geslaagd. Rijken en armen, onwetenden en geleerden, mensen met zwarte, bruine, rode of blanke huid, allen moeten de dood mede maken en tot moeder aarde wederkeren.

Doch nu kwam het wonder — de omkeer, het ongelofelijke wonder, dat niemand kan verklaren of ontkennen. Want het lichaam, dat zij vervolgd en gepijnigd hadden en ontzield aan het kruis hing, het lichaam, waaruit alle leven geweken was, en later lange uren rustte in een kleine gesloten, van alle lucht gespeende ruimte, die Mens, die gestorven was als honderd miljoenen voor Hem, wandelde rustig in de tuin, bezielde, verfrist, levend!

Geen mensenheden waren bezig geweest de verzegelde deur te openen of het leven terug te brengen. Geen magiër of tovenaer was de spelonk binnen gedrongen om zijn kunsten te beproeven. Zelfs het Priesterschap was niet aangewend om genezing tot stand te brengen, doch de God, die doelbewust Zijn leven had afgelegd, had door de macht van Zijn God-zijn dit leven weder opgenomen. De verandering was in de kleine, verzegelde ruimte tot stand gekomen, zonder de hulp of wetenschap van bedroefde mensen, die gaarne al het mogelijke gedaan zouden hebben om hulp te bieden. Het grootste wonder kwam alleen tot stand door de macht, welke Hij in zichzelf bezat. De geest, welke Hij aan het kruis bij de Vader had aanbevolen, en die, zoals uit

Zijn later gesproken woorden blijkt, in de geestenwereld had vertoefd, was teruggekeerd. De ondoordringbare muren van het grafgewelf niet achtend was deze geest binnen gegaan, en had bezit genomen van het lichaam. De steen was weggerold en Hij wandelde wederom levend, met een tot onsterfelijkheid veranderd lichaam, dat niet meer aan bederf onderhevig zou zijn.

Onverklaarbaar? Inderdaad. Niet te begrijpen, maar onweerlegbaar. Meer dan 500 onaanvechtbare getuigen spraken en zagen Hem. Zij liepen met Hem, spraken met Hem, aten met Hem, voelden Zijn lichaam en zagen de wonden in Zijn zijden, voeten en handen. Zij bespraken met Hem het programma, dat Hem en hen zo vertrouwd was. En door vele niet te weerleggen bewijzen wisten en getuigden zij, dat Hij herrezen was en dat die laatste, meest gevreesde vijand, de dood, was overwonnen. En zij getuigden eveneens dat sinds Hij uit 't graf was opgestaan vele anderen uit het graf waren voortgekomen en met onsterfelijkheid waren aangedaan. En aldus was de aarde, die door Hem geschapen werd, veertig dagen geheiligd door Zijn aanwezigheid. Zijn Kerk werd vervolmaakt, Zijn volgelingen geïnspireerd tot een vuur, dat nimmermeer zou worden geblust en daarna voer Hij op tot Zijn Vader in de Hemel. Onze ontzetting over Zijn lijden en onze smart over Zijn onwaardige dood veranderen in vreugde, en dankbaarheid wanneer wij in het wonder van de opstanding de overwinning op de dood kunnen zien. De Meester voorspelde hoe onze gevoelens zouden zijn:

„Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, dat gij zult schreien, en klagelijk weenen, maar de wereld zal zich verblijden; en gij zult droefheid zijn, maar uwe droefheid zal tot blijdschap worden. Eene vrouw, wanneer zij baart, heeft droefheid, dewijl hare ure gekomen is; maar wanneer zij het kindeke gebaard heeft, zoo gedenkt zij de benauwdheid niet meer, om de blijdschap, dat een mensch ter wereld geboren is.

En gij dan hebt nu wel droefheid; maar Ik zal u wederom zien, en uw hart zal zich verblijden, en niemand zal uwe blijdschap van u wegnemen.”

Joh. 16 : 20-22.

Voor de Laterdaagse Heiligen is de opstanding inderdaad werkelijk, want in deze bedeling zijn ons opgestane wezens verschenen. Johannes de Doper, de voorloper van de Heiland, die door Herodus werd onthoofd, daalde naar de aarde af om het Aäronische Priesterschap te herstellen. Belichaamd met een tabernakel van vlees en beenderen legde hij zijn handen op de hoofden van Joseph Smith en Oliver Cowdery om op hen het Priesterschap te bevestigen.

Petrus, Jacobus en Johannes verschenen in opgestane lichamen om het Melchizedekse Priesterschap aan Joseph Smith en Oliver Cowdery te herstellen.

Moroni, waarvan men het laatste hoorde ongeveer veertieneeuwen geleden in de omgeving van de heuvel Cumorah, verscheen in de negentiende eeuw om de platen van het Boek van Mormon aan de jonge Profeet te overhandigen en hem het evangelie te onderwijzen. En in het bos verschenen God de Vader en Jezus Christus, Zijn Zoon, aan de jonge Profeet. En daarom getuigen wij, dat het Wezen, dat deze aarde schiep en alles wat er op woont, en talloze malen voor Zijn geboorte in het

(Vervolg op blz. 124)

ZEVEN EN TACHTIG JAAR

Zendingenwerk in Nederland

door Paul D. Levie.

Onderstaand artikel werd door Oud. Paul D. Levie geschreven voor de „Millennial Star“, het Kerkblad der Britse Zending, dat tevens het oudste door de Kerk uitgegeven orgaan is.

De Nederlandse Zending kwam tot stand toen op 5 Augustus 1861 de ouderlingen Schettler en van der Wouden te Rotterdam van de boot stapten. Van dat oogenblik af werd in Nederland regelmatig zendingsarbeid verricht, hoewel twintig jaar eerder de evangelieboodschap reeds in Nederland werd gehoord, toen Orson Hyde, op weg naar Palestina, zijn reis onderbrak om in Rotterdam een tractaat te laten drukken, waarin de herstelling werd verklaard.

Amsterdam kan er met recht op bogen de eerste gemeente in de

Zending te zijn geweest. In die stad werd namelijk in 1862 een vertakking der Kerk gesticht. Zowel in Amsterdam als in Rotterdam, waar korte tijd later een gemeente werd gesticht, hebben de gemeenten sindsdien in bloeiende welstand verkeerdt. In 1886 werd de eerste Zondagsschool in de Zending georganiseerd door J. W. F. Volker, die eveneens veel vertaalwerk op zijn naam heeft staan. In 1890 kwam het door hem vertaalde Boek van Mormon van de pers. In 1908 volgde de Leer en Verbonden en in 1911 de Paarl van Grote Waarde. De „Ster“, het officiële Kerkorgaan der Nederlandse Zending, verscheen voor het eerst in 1896. Met uitzondering van de laatste oorlogsjaren is dit blad regelmatig verschenen.

In 1888 kwam de eerste Z.H.V. te Amsterdam bijeen, waarna al

spoedig vele andere gemeenten volgden. In 1942 werd het honderdjarig bestaan der Z.H.V. in Nederland herdacht met goede programma-avonden. Eerst in 1927 kreeg de O.O.V. voet in Nederland, terwijl later het Jeugdwerk en de Genealogische Vereniging volgden.

Het vijf en zeventigjarig bestaan der Zending werd in 1936 in Ogden en Salt Lake, in Utah, en in Nederland met groots opgezette feestprogramma's gevierd. Op de 1ste October 1861 werden te Broek op Akkerwoude in Friesland de eerstelingen gedoopt. In het jubileumjaar werd op die plaats op 12 November een monument onthuld door de Zendingspresident T. Edjar Lyon als een gedenkteken voor komende geslachten. Bij de onthulling waren ongeveer zeshonderd toeschouwers aanwezig, waarvan slechts 19 leden.

Het aantal bekeerlingen van drie in 1861 was in 1936 gestegen tot bijna 8000. In de volgende negen jaren werden ongeveer vijfhonderd bekeerlingen gedoopt. Sedert de terugkeer van de zendelingen in 1946 werden 734 personen gedoopt, n.l. 190 in 1946; 296 in 1947 en 248 in 1948. Het totaal aantal dopelingen in Nederland gaat dus boven de 9000 uit!

In hetzelfde tijdsbestek, n.l. van 1861 tot en met 1948, emigreerden 2900 heiligen naar Amerika, waarvan alleen in 1948 reeds 210 personen.

In het verleden werden de Mormoonse zendelingen in Nederland bespot en vervolgd. In 1878 gooide men in Amsterdam van een gehuurde zaal de ruiten in, en sloeg men de banken stuk,

waardoor de zaal gesloten moest worden. In 1884 werd Aaldert Smeding met hooivorken uit Ommen verdreven. In 1896 bedreigde een menigte van 400 à 500 mensen in Luik, België, John Ripplinger, die aldaar een streng Katholiek gezin had gedoopt, maar gelukkig kon de politie bijtijds ingrijpen. In die dagen was de vijandig gezinde lectuur overvloedig, terwijl de gunstige lectuur uiterst schaars was. Dit alles is nu, gode zij dank, veranderd.

In 1939 werd in Rotterdam Zuid een vriendelijk, comfortabel kerkgebouw voltooid. Dit was inderdaad gelukkig, want in 1940 werd met het bombardement van Rotterdam ook het grootste kerkgebouw in de Zending, gelegen aan de St. Jansstraat in Rotterdam Noord, totaal vernietigd.

Franklin J. Murdock, die in 1939 over de Zending presideerde, toen alle zendelingen naar huis terug werden geroepen, was een van de zes en dertig presidenten, die tot dan toe over de Zending hadden gepresideerd. Gedurende de oorlogsjaren werd de Zending geleid door een locale broeder, Oud. Jacob Schipaanboord Sr., tot in Februari 1946 President en Zuster Cornelius Zappey arrieverden.

In 1939 telde de Zending zestien georganiseerde gemeenten. Toen President Zappey in 1946 aankwam waren alle zestien gemeenten nog intact. De vooruitgang, gemaakt in de drie volgende jaren, stemt tot grote tevredenheid. Deze resultaten konden slechts bereikt worden door lang en hard werken en de hulp des Heren. Vorige maand werd de stad Maassluis voor het zendingswerk geopend en deze maand Breda

en Sneek, waarmede nu dus drie en veertig gemeenten zich bevinden in Holland en het Vlaams sprekende deel van België.

Het laatste jaar van de oorlog en de bezetting door Duitsland was het moeilijkste in de geschiedenis van de Kerk en haar leden in Holland. Men leed onbeschrijflijke koude en honger.

Toen kwam de vrede en al spoedig begonnen de welvaartgoederen uit Zion het land binnen te stromen. De distributie van de welvaartgoederen was een enorme, maar prachtige taak. De lange uren, besteed aan deze arbeid in onverwarmde lokalen, zullen wel nimmer geteld kunnen worden, maar de verlichting, welke er door in vele gezinnen werd gebracht, was alle arbeid ruimschoots waard, verklaart President Zappey. Volgens een Hollands lid stroomden de pakken uit Amerika letterlijk binnen. „Eerst toen,” zo zegt hij, „beseften wij ten volle de zegening van het Welvaartplan. God heeft Zijn volk geïnspireerd.”

Niet alleen ontvangen is een zegen, maar ook geven. De Hollandse heiligen toonden dit in twee grote ladingen aardappelen en haring, welke zij in 1947 en 1948 naar Duitsland zonden. Het eerste jaar zonden zij 70 ton aardappelen en het volgende jaar 90 ton aardappelen en 80 vaten haring. Deze hulp aan de heiligen in Duitsland werd mogelijk gemaakt door goed georganiseerde welvaartprojecten door geheel Holland, de bereidwilligheid der Hollandse heiligen en de onmisbare hulp van onze Hemelse Vader.

Tijdens de Zendingsconferentie, in November 1946 te Utrecht ge-

houden, stroomden ongeveer 1000 mensen te zamen om te luisteren naar de geïnspireerde woorden van President Ezra Taft Benson, toen deze Holland bezocht. Op de Pinksterconferentie, te Rotterdam op 25 Mei 1947 gehouden, waren in de avonddienst bijna 1200 personen aanwezig. Welk een tegenstelling met de eerste Zendingsconferentie in Nederland, welke in October 1865 te Gorinchem gehouden werd en waar slechts enkele verspreide leden uit de provincies bijeen kwamen!

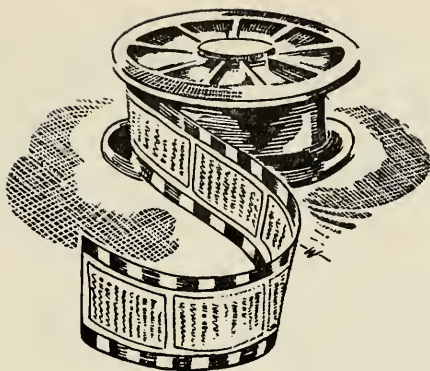
Een hoogtepunt in de geschiedenis der Zending was het Eeuwfeestprogramma, dat op 1 Maart 1947 te Amsterdam aan een grote, algemene conferentie voorafging. Als eregasten waren aanwezig President en Zuster Alma Sonne van de Europese Zending en de secretaris Wallace Bennett. De programma-avond, waarop de trek naar en de aankomst van de Mormoonse pioniers in Utah werd uitgebeeld, trok ongeveer 1000 bezoekers.

Na vele maanden van voorbereidend werk door President C. Zappey, werd het Vlaams sprekende deel van België op 30 November voor het zendingswerk geopend. Er is een tijd om te zaaien en een tijd om te oogsten. In dit streng Katholieke land, waar wij in korte tijd reeds 36 bekeerlingen mochten dopen, wordt de oogst nu binnen gehaald.

Na twee jaren worstelen met oude boeken en statistieken is komen vast te staan, dat per 31 December 1948 de Zending 3547 leden telde. Ondanks de grote aantallen leden, welke naar Amerika emigreren, is de Nederlandse

(Vervolg op blz. 123)

Nederland zendt Microfilms naar Amerika.

Dezer dagen meldde de „Church News”, het officiële orgaan der Kerk in Salt Lake City, Utah, Amerika, dat wederom een zending films uit de Nederlandse Zending in Salt Lake City is aangekomen.

Deze zending bestond uit 600 filmrollen met een lengte van 60.000 voet, omvattend 750.000 pagina's. Op deze films zijn vastgelegd de doop-, trouw- en begrafenisboeken van de gemeenten in de provincie Zuid-Holland naar alphabetische volgorde van Kethel tot Zwijndrecht, alsmede het zogenaamde gaardersarchief, eveneens van de gemeenten der provincie Zuid-Holland naar alphabetische volgorde van ter Aar tot Zwijndrecht.

Als bijzonderheid wordt vermeld, dat bij deze zending zich enige filmrollen bevonden, waarop verscheidene boeken van kerkelijke gemeenten uit Nederlands Oost Indië zijn gecopieerd.

Oud. Rinze Schippers, met wie wij ons naar aanleiding van bovenstaand bericht in verbinding stelden — zoals U weet is Oud. Schippers belast met de leiding van dit grote werk — deelde ons mede, dat kortgeleden nog 500 rollen tot werden verzonden en dat er deze maand nog 500 zullen volgen. In totaal werden tot nu toe door de gebroeders R. en J. Schippers 2.200.000 pagina's verfilmd op ruim 1700 rollen. Momenteel worden de z.g. Burgerlijke Standregisters van 1811—1842 in het Rijksarchief te 's-Gravenhage bewerkt. Dit werk zal nog ongeveer een jaar in beslag nemen — als het huidige tempo van 60.000 pagina's per week gehandhaafd kan blijven — waarna een volgende provincie aan de beurt is.

Van hoeveel betekenis deze zendingen zijn voor de uit Zuid-Holland afkomstige, naar Amerika geëmigreerde leden, behoeft wel haast geen betoog. Zodra de films ontwikkeld zijn, zullen zij in de Genealogische Bibliotheek der Vereniging ter beschikking worden gesteld van allen, die bezig zijn hun geslacht uit te zoeken. Vele hindernissen zijn nu voor onze Hollandse leden in Amerika door de uitvinding van de microfilm weggelaten. Voorlopig althans wat betreft de mensen, wier geboorteplaats in Zuid-Holland is gelegen, want deze zijn nu niet langer afhankelijk van anderen om hun doden te redden!

Een reproductie van een microfilm-opname.

De Urim en Tummim

door ALMA SONNE

President der Europese Zending en Assistent van de Raad der Twaalven

De Urim en Tummim worden altijd in verband gebracht met het verschijnen van het Boek van Mormon. De zendelingen in het veld krijgen altoos vragen omtrent deze heilige instrumenten te beantwoorden. Het is algemeen bekend, dat de Profet Joseph Smith door middel van deze voorwerpen zijn vertalingen maakte en openbaringen ontving. Eerst toen de Profet ze in zijn bezit had werd evenwel hun juiste gebruikswijze bekend. Hoewel hun geestelijke betekenis en de manier, waarop zij werkten, niet ten volle verklaard zijn, kan naar waarheid worden gezegd, dat de uitspraak van de Profet betreffende de heilige voorwerpen onlogisch noch onschriftuurlijk of enig was. De Profeten van ouds, die als God's spreekbuis optraden, konden over de Urim en Tummim beschikken. Zij werden er door geleid en geïnspireerd in hun profetische roeping. Toen Israël een grote crisis medemaakte, trachtte hun koning Saul op alle wettige manieren goddelijke kennis en leiding te verkrijgen: „En Saul vraagde den Heere, maar de Heere antwoordde hem niet, noch door droomen, noch door de Urim, noch door de Profeten.“ (I Sam. 28 : 6). De Urim en Tummim, welke gewoonlijk door de Profeten werden geraadpleegd, wilden Saul niet antwoorden, omdat hij

van de Heer was afgeweken. Hij had het recht op goddelijke leiding verloren door zijn ongehoorzaamheid. Het is belangrijk te weten, dat in de geschiedenis van het volk Israël een der bekendste middelen, waardoor de Here Zijn wil bekend maakte, de Urim en Tummim waren.

Uit de stam Levi werden de Priesters gekozen, op wier schouders heilige, religieuze plichten zouden rusten. Belangwekkend is het op te merken, dat Mozes in zijn zegen aan deze stam zeide: „Laat de Urim en Tummim met Uw heilige zijn.“ Toen Mozes voorts Aäron, de Levitische Priester, de borstlap aandeed, gebruikte hij deze betekenisvolle woorden: „Voeg er de Urim en

Tummim aan toe." (Lev. 8 : 8). In de aanwijzingen, die de Here Aäron door de Profeet Mozes gaf, lezen wij: „Gij zult ook in de borstlap des gericht's de Urim en Tummim zetten, dat zij op het hart Aärons zijn, als hij voor het aangezicht des Heeren ingaan zal; alzoo zal Aäron het gericht der kinderen Israëls geduriglijk op zijn hart dragen, voor het aangezicht des Heeren." (Exodus 28 : 30). Het laatst worden deze heilige symbolen in het Oude Testament genoemd bij de terugkeer van Israël uit de Babylonische gevangenschap. „En Hatirsatha zeide tot hen, dat zij van de heiligste dingen niet zouden eten, totdat er een Priester stond met Urim en Tummim." (Neh. 7 : 65).

Uit bovenstaande aanhalingen blijkt duidelijk, dat de Urim en Tummim bij de Israëlieten in gebruik waren gedurende de perioden, dat het volk geleid werd door openbaringen, welke gegeven werden door de Profeten.

Het is niet onredelijk te geloven, dat een moderne Profeet op dezelfde wijze zou worden begünstigd en geholpen om de wil des Heren aan het mensdom te verklaren. Evenmin als het redelijk is aan te nemen, dat deze instrumenten ten volle aan hun doel beantwoord hadden toen de profeten, aan wie ze werden toevertrouwd, uit dit leven scheidden. Joseph Smith ontving de Urim en Tummim van de engel Moroni. Zij werden hem overhandigd met de platen, waarvan het Boek van Mormon is vertaald, en door hem beschreven als „twee stenen, gevat in zilveren bogen, bevestigd aan een borstlap." Deze beschrijving, met de

verklaring die hij van hun gebruik gaf, is niet in tegenspraak met de weinige inlichtingen, welke in de Bijbel te vinden zijn. Is het niet een bewijs te meer om de goddelijkheid van zijn profetische roeping te bevestigen?

Geleerden in de Hebreeuwse taal verklaren, dat Urim en Tummim „lichten" of „vervolmakers" betekenen. In Juli 1838 zeide de Profeet: „Moroni, die de platen, waarvan het Boek van Mormon werd vertaald, in een heuvel in Manchester, Ontario County, New York, verborg, verscheen mij als een opgestaan wezen en zeide mij waar ik de platen zou vinden. Tevens gaf hij mij aanwijzingen hoe ik ze in mijn bezit zou kunnen krijgen. Ik verkreeg ze en met hen de Urim en Tummim, door middel waarvan ik de platen vertaalde. Aldus kwam het Boek van Mormon tot stand." President Brigham Young, zijn opvolger en vriend en metgezel gedurende vele jaren, zeide: „Deze aarde zal een celestiale bol worden — gelijk aan een glazen zee of met andere woorden een Urim en Tummim." Meerdere inlichtingen omtrent deze oude symbolen vinden wij in het Boek van Mormon, waar gewag gemaakt wordt van Mosiah's vertaalwerk: „En hij vertaalde ze door middel der twee stenen, welke in twee randen eener boog bevestigd waren. Nu, deze dingen waren bereid vanaf het begin, en overhandigd van geslacht op geslacht, met het doel om talen te vertalen. En zij zijn bewaard en onderhouden door de hand des Heeren." (Mosiah 28 : 13-15).

PRIESTERSCHAP.

Enige welgemeende wenken voor de leden der Kerk.

Laat mij, door middel van ons Kerkblad, enige ernstige woorden mogen richten tot de leden der Kerk. Ik hoop, dat wat ik ga zeggen, niet als muggenzifterij zal worden beschouwd. Dat is het geenszins, want het betreft de goede orde in onze godsdienstige bijeenkomsten.

Drie onderwerpen wilde ik gaarne onder Uw aandacht brengen, in de hoop, dat mijn stem niet die eens roepende in de woestijn zal zijn. Het is eigenlijk niets nieuws, wat ik U ga vertellen. De onderwerpen zijn: *Het gebed*, *In Wiens naam?* en *Discipline*.

Eigenlijk zijn het er twee, want de eerste twee behoren bij elkaar, doch ik heb ze gescheiden gehouden, om ze des te duidelijker te laten uitkomen.

Het Gebed.

Het is niet iedereen gegeven een schoon en indrukwekkend gebed uit te spreken, doch elkeen, die voor het openingsgebed of de dankzegging wordt geroepen en aan de hierna te noemen fout mank gaat, kan die fout — want dat is het — leren vermijden. Deze fout is het: het te vaak herhalen van de naam des Vaders. Dit werkt storend en vermoeiend. Spreek de Allerhoogste aan bij de aanvang van Uw gebed en daarna hoogstens een- of tweemaal, al naar de inhoud en de lengte van het gebed zulks vragen. Het voortdurend aanroepen van de Vader, nadat men drie of vier woorden heeft gezegd, is

zinloos en doet afbreuk aan de heiligheid van het gebed.

In Wiens naam?

Een tweede fout, die door bijna alle leden wordt gemaakt, is deze, dat men in het gebed tot de Vader zegt, dat men de bijeenkomst wenst te houden in *Zijn* naam. Dit is *niet* in overeenstemming met Jezus' gebod. Wij zijn niet bijeen in de naam van de Vader, doch in de naam van de Zoon, want het is *Zijn* Kerk, *Zijn* Evangelie en *Zijn* gebod om te vergaderen in *Zijn* (des Heilands) naam. Laat ons daarom bidden: „Vader, wil dan zegenen de bijeenkomst, welke wij wensen te houden in de naam van Uw Zoon Jezus Christus“, en niet: „In Uw naam“, want nogeens: dat is fout!

Dit zo zijnde en men kan met enig nadenken deze fout gemakkelijk vermijden, waarom zouden wij het dan niet goed doen?

Discipline.

Hier begeef ik mij op gevaarlijk terrein, want velen zal dit woord wellicht niet bevallen, want zij denken daarbij aan legers en wapengeweld. Inderdaad zijn leger en discipline twee begrippen, die bij elkander behoren. Want wat is een leger zonder discipline? Een onding, een ordeloze troep, waar niets mee te beginnen is. „Wat hebben wij daarmee te maken?“ hoor ik al mompelen. „Wij zijn toch geen leger!“ Niet? Eilieve, sla dan Uw zangboek

eens open en lees de verzen van lied 190 aandachtig. En van lied 211! Wat dunkt U, zou het doel, dat in deze liederen voor ogen wordt gesteld, kunnen worden bereikt zonder discipline? Nooit! Nooit bereikt men dat doel zonder zelftucht, zonder gevoel voor orde! Helaas zijn die noodzakelijke hoedanigheden het verst te zoeken bij die gelegenheden, waar zij eigenlijk het meest nodig zijn: bij de aanvang van Conferentie-bijeenkomsten, waar meestal vele vreemdelingen komen en onder wie menigeen dan zijn eerste (en blijvende!) indruk ontvangt van het doen en laten van een groep Heiligen der Laatste Dagen. Wie van ons denkt er bij zulk een gelegenheid aan, dat daar een leger ten strijde trekt tegen wanbegrip en misvatting aangaande de Kerk van Jezus Christus? Wie beseft, dat de wijze, waarop die strijd wordt aangebonden — en nu bedoel ik hiermede de omstandigheden, waaronder zulk een Conferentievergadering wordt geopend — vaak beslissend kan zijn (en ook is!) voor de uitslag ten aanzien van velen, die gewonnen moeten worden? Tijdens het begin van de avonddienst van de Amsterdamse Conferentie was Oud. Uffens, de districtspresident, de eerste ogenblikken niet in staat het rumoer in de zaal (het rumoer van Heiligen der Laatste Dagen) te overstemmen!

Nu verlies ik één ding heus niet uit het oog. Wat ik bedoel zal ik met een voorbeeld duidelijk maken. Iedereen weet, dat zulk rumoer in andere kerken niet voorkomt. Daarvoor zijn meerdere oorzaken aan te wijzen, waarvan ik er echter één wil

noemen, die als verzachtende omstandigheid kan gelden voor die leden, die dat rumoer veroorzaken. Wanneer wij een Kerk van een andere gezindte betreden, bijv. een Rooms-Katholieke Kerk, komen wij onmiddellijk onder de invloed van de sfeer, die daar heerst en die tot eerbied, althans tot stille aandacht noopt. Men weet zich in een Kerk! Wij daarentegen gaan op conferenties ter Kerke in een zaal van een of ander hotel of restaurant, die overal voor geschikt is, behalve voor het houden van een plechtige kerkdienst. Men versta mij wel: dit is geen verwijt natuurlijk, want het kan in Nederland nu eenmaal niet anders, door gebrek aan kerkgebouwen van voldoende grootte.

En juist omdat het niet anders kan, omdat wij op dergelijke zalen noodgedwongen zijn aangewezen, is het de plicht van ieder lid, zowel man als vrouw, jong als oud, zich hoogst ordelijk te gedragen om zodoende als het ware een tegenweer te vormen tegen de ongewenste invloed, die van een minder geschikte omgeving uitgaat. Een goed verstaander heeft aan een half woord genoeg: Hebt gij geen getuigenis van de Waarheid? Deze toch moet in staat zijn U te wapenen voor de strijd! Dat toch bij ons de discipline, het ordebesef, *de eerbied* kome, niet door dingen van buitenaf, doch door het Licht, dat in ons woont!

Arie D. Jongkees,
Overziener van de Priesterschap.

Een Paasverhaal

VOOR ONZE JONGENS EN MEISJES.

naar het Engels van Alda Crawford Call.

Heel, heel lang geleden leefde er ver hier vandaan in het land Palestina, het land, waar Jezus eens geboren werd en leefde, een kleine jongen, die Peter heette, met zijn zusje Maria. Peter was twaalf jaar en een flinke, gezonde jongen. Zijn kleine zus was echter heel vaak ziek. Zij was erg zwak en veel te teer voor haar leeftijd. Bovendien kon zij helemaal niet zien, ja, Maria was blind. Nog nimmer had zij de mooie vogels, de prachtige bloemen of haar lieve moeder gezien. Met hun drieën woonden zij in een huisje, dicht bij de muren van

de grote stad Jeruzalem. Hoewel het huisje maar heel eenvoudig was, gevoelden de kinderen zich er altijd gelukkig, want het was schoon en gezellig.

Enige jaren geleden was hun vader heel erg ziek geworden en gestorven. Nu hadden zij alleen Moeder nog maar. Moeder bracht iedere morgen het fruit, dat in hun kleine boomgaard groeide, in een grote mand naar de markt te Jeruzalem. Peter hielp haar iedere avond met het plukken en rangschikken in de grote mand. Als Moeder 's morgens naar de markt vertrok, stond

Peter met Maria's hand in de zijne haar na te kijken. En dan richtte hij zich wat meer op, want dan zeide hij tot zichzelf: „Straks, over een klein poosje, zal ik voor Moeder zorgen. Dan behoeft zij niet meer naar de markt.”

Toen Moeder weggegaan was, ruimde Peter de kamer wat op en kamde Maria's prachtige, blonde krullen, waarna ze samen naar de tuin gingen. Voor de tuin zorgde Peter altijd heel goed. Hij wiede het onkruid, sneed de takken af en bond de bloemen en planten op. Terwijl hij zo bezig was vertelde hij Maria, die heerlijk in het zachte gras zat, allerlei verhaaltjes. Hij vertelde haar van de bijen, de bloemen, de mensen, die hun huis voorbijgingen, maar het meest vertelde hij haar van Moeder, hoe zij er uit zag, hoe mooi haar blauwe ogen waren en hoe lief zij kon glimlachen. Dan zuchtte Maria wel eens: „Wat zou ik haar toch graag eens zien, Peter. En jou zou ik ook zo graag zien. Je bent altijd zo lief voor me.”

Peter moest ook iedere dag water halen aan de bron, want heel vroeger hadden de mensen geen water in huis, zoals wij. Dat moesten zij telkens uit een bron halen, die meestal op enige afstand was gelegen. Peter woonde gelukkig niet zo ver van de bron, daarom was hij altijd weer vlug terug. Toen hij op een dag met zijn waterkruik terug kwam, vertelde hij Maria opgewonden van een man, die ook aan de bron geweest was toen hij water ging scheppen. Deze man was zo blij, zó blij, dat hij alle mensen aansprak, die aan de bron kwamen. „Kijk eens naar mij,” zei hij vol vreugde. „Ik kon helemaal niet

lopen, want ik was kreupel. Toen kwam de Meester en Hij gebod mij op te staan en te lopen. En nu ben ik helemaal beter.”

Sommige mensen vroegen hem wie dat was, de Meester? Waarop de man heel verbaasd keek. Wie wist nu niet wie de Meester was? Weten jullie het wel? Ja, nietwaar?

Peter wist het eigenlijk ook niet, maar één ding had hij goed onthouden. Toen hij Maria alles verteld had, besloot hij zijn verhaal met de woorden: „Als die man, die ze de Meester noemen, die kreupele man beter kon maken, kan Hij jou ook laten zien!”

„Oh, Peter!” fluisterde Maria alleen maar.

Enige dagen later kwam Peter naar huis rennen, zonder water. Ademloos riep hij Maria tegemoet: „Ik heb Hem gezien, Maria. Hij was aan de bron. Ik heb Hem gezien en nu weet ik zeker, dat Hij je beter kan maken. Hij gaat morgen naar Jeruzalem, Maria, en dan zullen wij naar Hem toegaan.”

's Avonds vertelden zij alles aan Moeder, die haar beide kinderen zwijgend in de armen sloot. De volgende morgen zaten Peter en Maria al vroeg voor het huis. Toen een grote menigte voor de stadspoort te zamen stroomde, stond Peter op en trok Maria mede.

„Dat is vast de Meester, Die daar bij de poort verwacht wordt.”

Zij hoorden de mensen juichen en zingen. Iedereen sprak over de Meester. Duwend en wringend wist Peter zich met Maria een weg te banen tot zij vooraan stonden. Onder gezang en geuwif met palmtakken reed een

man, gezeten op een ezel, de stad binnen. Peter keek gespannen toe en toen zag hij de Meester! Met welk een liefdevolle blik beantwoordde Hij Peter's angstig opgeslagen ogen! Het duurde evenwel maar een ogenblik, want de mensen drongen naar voren, waardoor Peter en Maria naar achter werden geduwd. Hoe Peter ook zijn best deed, zij kwamen niet meer naar voren. Maar dat mocht immers niet! De Meester had wel hém, Peter, aangekeken, maar Hij had Maria nog helemaal niet gezien! en dat moest immers juist. Hij móest Maria zien, want dan zou zijn zusje kunnen zien, zoals hij en alle andere kinderen. Met inspanning van al zijn krachten hief hij Maria omhoog, zo luid mogelijk roepend: „Lieve Meester, hier is Maria. Kijk toch alstublieft naar haar, dan zal zij kunnen zien!”

Op het horen van deze kreet hief de Heer Jezus het hoofd op, om te zien wie daar riep. Zijn blik gleed van Peter's smekende ogen naar het gezicht van het blinde meisje, dat de handjes naar Hem uitstreekte: „Oh, lieve Meester, laat mij alstublieft zien.”

Een glimlach gleed over het bedroefde gelaat van de Heer Jezus, voor de mensenmenigte, die even stil geweest was, weer rond Hem op drong.

Peter liet Maria voorzichtig op de grond neer, trachtend over de hoofden der mensen een glimp van dat onvergetelijke gelaat op te vangen. Een juichkreet leidde

zijn aandacht af. Naast hem stond Maria en keek hem aan met grote, stralend-blauwe ogen! „Ik kan je zien, Peter. Oh, Peter, ik zie de bloemen en de mensen! Dat heeft Hij gedaan! Wij moeten Hem gaan danken, Peter.” Peter sloeg zijn arm om haar heen en zo volgden zij de menigte, maar hoewel zij de gehele dag trachtten nogmaals in Zijn nabijheid te komen mocht hun dit niet gelukken. Tegen het vallen van het duister keerden zij naar huis terug, want als zij langer wegbleven zou Moeder erg ongerust worden. Op lichte voeten haastten zij zich naar huis, naar Moeder.

In de verte zagen zij Moeder al aankomen. Zij was natuurlijk ongerust en wilde hen nu komen zoeken. Maria liet Peter's hand los en snelde haar Moeder tegemoet. Moeder zag het en hield de adem in. Hoe kon Peter dat nu toch doen? Straks zou Maria, die immers niet zien kon, struikelen en vallen.

„Moeder, Moeder,” riep Maria's stemmetje echter zo blij, „ik kan u zien. Ik zie u heus. De Meester heeft geglimlacht en toen Hij dat deed zag ik opeens!”

Sprakeloos knielde Moeder naast het kleine meisje, en keek diep in haar grote, blauwe ogen, die haar zo blij tegenstraalden. Toen knielde ook Peter naast Moeder op de grond, en daar, onder de prachtige sterrenhemel, dankten Moeder en twee kleine kinderen hun Hemelse Vader voor Zijn oneindige goedheid.

Gaat U verhuizen?

Vergeet dan niet, ons bijtijds Uw nieuwe adres op te geven!

Wat moeten wij geloven?

door Gijsbert A. Rietveld.

Gaven wij tot nu toe reeds enkele malen de jeugd van Zion gelegenheid zich te doen horen door middel van „De Ster”, een avonddienst, onlangs in Rotterdam Noord gehouden, toonde ons, dat niet alleen in Zion de jeugd der Kerk dankbaar is voor het Evangelie. Ook in de Nederlandse Zending heeft de jeugd een vaste overtuiging van de waarheid van het Evangelie. De jongens en meisjes der Zending zijn van de leerstellingen doordrongen en vinden er vreugde in deze te verklaren aan vrienden en vriendinnen. Diaken Gijsbert Arie Rietveld van de Rotterdamse gemeente versterkte ons in die overtuiging.

Wanneer wij heden ten dage in de moderne Christenwereld om ons heen zien, komen wij tot de ontdekking, dat men veel geloof hecht aan wat in het verleden is gebeurd, doch dat men weinig geloof heeft in het heden.

Als je de mensen vertelt dat er vroeger profeten waren, die in verbinding stonden met God, gelooft men dat. En wanneer je zegt, dat Mozes op de berg met God sprak, gelooft men dat ook. Maar als je zegt, dat ruim honderd jaar geleden een eenvoudige, gelovige jonge man in antwoord op zijn ernstig gebed God de Vader en Diens Zoon zag, gelooft men dat niet. Dan antwoordt men dat God een Geest is, zo groot, dat Hij de gehele wereld kan omspannen en toch ook weer zó klein, dat Hij in een mensenhart kan wonen. Bovendien zijn God de Vader en Jezus Christus, Zijn Zoon, en de Heilige Geest eigenlijk één Wezen. In de Bijbel lezen wij evenwel van Jezus' rondwandeling op aarde, waar Christus voorbeelden gaf, welke tegengesteld waren aan bovengenoemd denkbeeld. Toen Christus bijv. Zijn discipelen op hun verzoek leerde bidden, ving Hij Zijn gebed aan met de woorden: „Onze Vader, Die in de hemelen zijt.” Zou Christus toen over zichzelf gesproken hebben? In Mattheus zegt Hij: „Weest dan gijlieden volmaakt, zoals uw Vader, Die in de hemelen is, volmaakt is.” Christus kon hier onmogelijk zichzelf bedoelen, want Hij was hier op aarde. Het duidelijkste voorbeeld, dat er zeer zeker drie verschillende persoonlijkheden

zijn, vind ik wel de doop van Christus, beschreven in Mattheus 4 : 13-17. Daar lezen wij, dat Christus opkwam uit het water, terwijl de Heilige Geest op Hem nederdaalde in de vorm van een duif, en God's stem uit de hemel sprak. Dat is voor mij voldoende bewijs, dat er drie afzonderlijke personen zijn en niet drie Geesten in één verenigd.

—o—

Dat God, onze Vader, ook een lichaam van vlees en beenderen heeft, kunnen wij eveneens in de Bijbel lezen. Eer van de beste voorbeelden daarvan vinden wij in Genesis 1 : 26-27. Daar zegt God: „Laat ons mensen maken naar ons beeld en onze gelijkenis.” Zijn wij nu geesten of hebben wij een lichaam van vlees en beenderen? Zeide Christus niet, toen Zijn discipelen Hem vroegen, hun de Vader te tonen: „Wie Mij gezien heeft, die heeft de Vader gezien”? Hiermede wilde Christus natuurlijk niet zeggen, dat Hij en de Vader eenzelfde persoon waren, zoals velen beweren. Hij wilde slechts aantonen, dat ook de Vader een lichaam van vlees en beenderen heeft, en Hij, Christus, veel op Hem geleek.

Als ik veel op mijn vader lijk en men vraagt mij, hoe mijn vader er uit ziet, antwoord ik natuurlijk: „Als je mij gezien hebt, heb je ook mijn vader gezien.” Daarmede wil ik dan niet zeggen, dat mijn vader en ik dezelfde persoon zijn, maar alleen dat wij veel op elkaar gelijken. Dit bedoelde Christus ook met het

(Vervolg op blz. 123)

» WIJ GELOVEN «

door T. EDGAR LYON

×

12. *Wij geloven in een letterlijke opstanding en in de vernieuwing der aarde.*

Inleiding.

In alle bedelingen des tijds hebben profeten de heerlijke waarheid verkondigd, dat eens deze aarde en haar inwoners zich in een geheel andere toestand zullen bevinden dan nu in deze sterfelijke staat het geval is. Zij beschrijven een ideale toestand, waarin de macht van het kwade zal zijn overwonnen door de invloed der gerechtigheid. Hun ideaal is het werkelijk bestaan van het Koninkrijk der Hemelen op deze aarde. Zie, welk een hoopvolle toestand deze schrijvers uit het Oude en Nieuwe Testament schilderen:

„Zegt den onbedachtzamen van hart: Weest sterk, vreest niet; zie, ulieder God zal ter wrake komen met de vergelding Gods, Hij zal komen en ulieden verlossen. Alsdan zullen der blinden oogen opengedaan worden, en der dooven ooren zullen geopend worden. Alsdan zal de kreupele springen als een hert, en de tong des stommen zal juichen; want in de woestijn zullen wateren uitbarsten, en beken in de wildernis, en het dorre land zal tot staand water worden, en het dorstige land tot springaders der wateren; in de woning der draken waar zij gelegen hebben, zal gras met riet en biezen zijn. En aldaar zal eene verhevene baan en een weg zijn, welke de heilige weg zal genaamd worden; de onreine zal daar niet doorgaan, maar hij zal voor dezen zijn; die dezen weg wandelt, zelfs de dwazen zullen niet dwalen. Daar zal geen leeuw zijn, en geen verscheurend gedierte zal daarop komen noch aldaar gevonden worden; maar de verlostten zullen daarop wandelen; en de vrijgekochten des Heeren zullen wederkeeren en tot Sion komen met gejuich, en eeuwige blijdschap zal op hun hoofd wezen; vroolijkheid en blijdschap zullen zij verkrijgen, maar droefenis en zuchting zullen wegvlieden.” Jesaja 35 : 4-10.

„En Hij zal over het huis Jakobs Koning zijn in der eeuwigheid, en Zijns Koninkrijks zal geen einde zijn.”

Lucas 1 : 33.

Het tijdstip van Jezus' tweede komst.

Een der godsdienstige problemen, die vele goede Christenen er toe gebracht hebben zich bij doelloze bewegingen aan te sluiten, welke talloze mensen hebben misleid, is de tijd, wanneer Jezus voor de tweede maal op aarde zal verschijnen. Ondanks Jezus' waarschuwing, dat zelfs de engelen in de hemel de juiste tijd niet weten, hebben stervelingen het gewaagd gissingen te maken en met beslistheid de tijd vast te stellen, waarop Hij zal verschijnen.

Toen de discipelen Jezus vroegen wanneer Hij zou wederkomen, beschreef Hij de dingen, welke aan deze gebeurtenissen vooraf zouden gaan. (Zie Matt. 24 en Lucas 21 : 7-28). Na de verschillende tekenen genoemd te hebben, die aan Zijn wederkomst zouden voorafgaan, verklaarde Hij:

„En dit Evangelie des Koninkrijks zal in de geheele wereld gepredikt worden tot een getuigenis aller volkeren; en dan zal het einde komen. Wanneer gij dan zult zien den gruwel der verwoesting, waarvan gesproken is door Daniël den Profeet, staande in de heilige plaats...”

Matt. 24 : 14, 15.

Het woord des Heren onderwees Henoch van ouds als volgt:

„En de Heere zeide tot Henoch: Zoo waar Ik leef, zoo zeker zal Ik komen in de laatste dagen, in de dagen van goddeloosheid en wraak, om den eed te vervullen, dien Ik u gedaan heb, met betrekking tot de kinderen van Noach; En de dag zal komen, dat de aarde zal rusten, maar voor dien dag komt, zullen de hemelen verduisterd worden, en een sluier van

donkerheid zal de aarde bedekken; en de hemelen zullen bewogen worden, en ook de aarde; en groote kwellingen zullen er onder de kinderen der menschen zijn, maar Mijn volk wil Ik bewaren; En gerechtigheid zal Ik van uit den hemel zenden; en waarheid zal Ik van uit de aarde doen voortkomen, om getuigenis te geven van Mijnen Eenig Geborene, van Zijn opstanding uit de dooden; ja, en ook van de opstanding aller menschen; en gerechtigheid en waarheid zal Ik de aarde doen overstroomen als met een vloed, om Mijne uitverkorenen te vergaderen van de vier hoeken der aarde, tot eene plaats die Ik zal voorbereiden, eene Heilige Stad, opdat Mijn volk zijne lendenen kan omgorden, en uitzien naar den tijd Mijner komst; want aldaar zal Mijn tabernakel zijn, en het zal Zion, een Nieuw Jeruzalem, genoemd worden."

P. v. Gr. W., Mozes 7 : 60-62.

In deze bedeling sprekend tot Orson Pratt, openbaarde de Here deze boodschap:

„En gezegend zijt gij omdat gij ge loofd hebt; En meer gezegend zijt gij omdat gij van Mij geroepen zijt Mijn Evangelie te prediken, uwe stem te verheffen als met het geluid eener bazuin, beide lang en luid, en bekeering te roepen tot een krom en verkeerd geslacht, bereidende den weg voor de tweede komst des Heeren; Want zie, voorwaar, voorwaar zeg Ik u, de tijd is spoedig daar, dat Ik in 'een wolk met macht en groote heerlijkheid zal komen."

L. & V., afd. 34 : 4-7.

Deze profetische uitspraak doet zeer duidelijk uitkomen, dat de getrouwe volgelingen van Jezus naarstig moeten werken voor de vooruitgang van het Koninkrijk Gods en bereid moeten zijn door hun rechtvaardig leven de opgestane Heer te ontmoeten, op welk tijdstip Hij ook zal wederkomen.

Christus' persoonlijke regering op aarde.

De Laterdaagse Heiligen geloven in de letterlijke wederkomst van Jezus Christus op aarde, waar Hij eens zal regeren als Koning en God. De Profeet Ezechiël schreef:

„En Ik zal een verbond des vredes met hen maken, het zal een eeuwig verbond met hen zijn; en Ik zal ze

inzetten en zal ze vermenigvuldigen, en Ik zal Mijn heiligdom in het midden van hen zetten tot in eeuwigheid; en Mijn tabernakel zal bij hen zijn, en Ik zal hun tot eenen God zijn, en zij zullen Mij tot een volk zijn; en de heidenen zullen weten dat Ik de Heere ben, die Israël heilig, als Mijn heiligdom in het midden van hen zal zijn tot in eeuwigheid."

Ezechiël 27 : 26-28.

Gelijkluidende beloften vindt men elders in de Schrift opgetekend, waarvan wij er terwille van het verschil in plaats en tijd, enige aanhalen:

„Ten einde dezer dagen nu hief ik, Nebukadnezar, mijne oogen op ten hemel, want mijn verstand kwam weder in mij; en ik loofde den Allerhoogste, en ik prees en verheerlijkte den Eeuwiglevende, omdat Zijne heerschappij is eene eeuwige heerschappij, en Zijn koninkrijk is van geslacht tot geslacht; en alle de inwoners der aarde zijn als niets gedacht, en Hij doet naar Zijnen wil met het heir des hemels en de inwoners der aarde, en daar is niemand die Zijne hand afwenden of tot Hem zeggen kan: Wat doet Gij? Terzelfder tijd kwam mijn verstand weder in mij; ook kwam de heerlijkheid mijns koninkrijks, mijne majesteit en mijn glans weder op mij, en mijne raadsheeren en mijne geweldigen zochten mij, en ik werd in mijn koninkrijk bevestigd, en mij werd grooter heerlijkheid toegevoegd. Nu prijs ik, Nebukadnezar, en verhoog en verheerlijk den Koning des hemels, omdat alle Zijne werken waarheid en Zijne paden gerichten zijn, en Hij is machtig te vernederen degenen die in hoogmoed wandelen."

Daniël 4 : 34-37.

„En Ik zal haar die hinkende was, maken tot een overblijfsel, en haar die verre henen verstooten was, tot een machtig volk; en de Heere zal Koning over hen zijn, op den berg Sion, van nu aan tot in eeuwigheid."

Micha 4 : 7.

„En dan, zal de kracht des hemels nederkomen onder hen en Ik zal ook in hun midden zijn."

III Nephi 21 : 25.

Wij leren, dat de Kerk de zichtbare manifestatie is van het Koninkrijk Gods op aarde. Door zendingarbeid en een

rechtvaardig leven zal het Koninkrijk Gods groeien en het Koninkrijk der hemelen worden, zoals deze openbaring aangeeft:

„De sleutelen van het Koninkrijk zijn aan de mensch op aarde toevertrouwd, en van daar zal het Evangelie tot de einden der aarde voortrollen, gelijk de steen welke zonder handen van de berg is afgehouwen zal voortrollen, totdat de geheele aarde er van vervuld is; Roept den Heere aan, dat Zijn Koninkrijk op de aarde moge voortgaan, dat de inwoners daarvan hetzelfde mogen ontvangen, en voor de toekomstige dagen voorbereid worden, wanneer de Zoon des menschen van den hemel zal nederkomen, gekleed in den luister Zijner heerlijkheid, het koninkrijk van God dat op aarde gevestigd is te ontmoeten; Daarom moge het koninkrijk van God voortgaan, dat het koninkrijk des hemels moge komen, dat Gij, o God, alzoo op de aarde moogt verheerlijkt worden gelijk in den hemel, dat Uwe vijanden moge onderworpen worden; want U is de eer, macht en heerlijkheid, voor immer en altoos. Amen.”

L. & V., afd. 65 : 2, 5, 6.

Het Duizendjarig Rijk.

Wij geloven, dat de periode, waarnaar de Schrift verwijst als het Duizendjarig Rijk, een overgangstijdperk is, waarin de mensheid, de Kerk en de aarde veranderen van de bestaande in de ideale toestand, die volgens het evangelieplan van zaligheid van eeuwige duur zal zijn. Deze duizend jaren zullen geheel verschillen van enig ander tijdperk voor of na deze periode. Met gloed heeft Jesaja in poëtische bewoordingen de veranderingen beschreven, die in het duizendjarig rijk tot stand zullen worden gebracht:

„Van daar zal niet meer wezen een zuigeling van weinig dagen, noch een oud man die zijne dagen niet zal vervullen; want een jongeling zal sterven honderd jaar oud zijnde, maar een zondaar honderd jaar oud zijnde, zal vervloekt worden. En zij zullen huizen bouwen en bewonen, en zij zullen wijngaarden planten en derzelve vrucht eten; zij zullen niet bouwen dat een ander het bewone, zij zullen niet planten dat een ander het ete, want de dagen Mijsns volks zullen zijn als de dagen eens booms,

en Mijne uitverkorenen zullen het werk hunner handen verslijten; zij zullen niet tevergeefs arbeiden noch baren ter versterking, want zij zijn het zaad der gezegenden des Heeren, en hunne nakomelingen met hen. En het zal geschieden eer zij roepen zoo zal Ik antwoorden, terwijl zij nog spreken zoo zal Ik hooren; de wolf en het lam zullen te zamen weiden, en de leeuw zal stroo eten als een rund, en stof zal de spijs des slangs zijn; zij zullen geen kwaad doen, noch verderven op Mijnen ganschen heiligen berg, zegt de Heere.”

Jesaja 65 : 20-25.

In onze bedeling heeft de Profeet Joseph Smith deze boodschap betreffende dit tijdperk geopenbaard:

„Ja, en van nu af aan gezegend zijn de dooden die in den Heere sterven; wanneer de Heere zal komen, en de oude dingen voorbijgegaan zijn, en alle dingen nieuw worden, zullen zij van den dood opstaan en daarna niet meer sterven, en zullen eene erfenis voor den Heere in de heilige stad ontvangen. En hij die leeft wanneer de Heere zal komen, en het geloof heeft behouden, gezegend is hij; niettemin is het hem aangewezen in den ouderdom van eenen man te sterven; Daarom zullen de kinderen opgroeien tot zij oud worden, oude menschen zullen sterven; doch zij zullen niet in het stof slapen, maar in een oogeblik des tijds veranderd worden.”

L. & V., afd. 65 : 49-51.

„Want het groote duizendjarig rijk, waarvan Ik door den mond Mijner dienstknechten gesproken heb, zal komen; Want Satan zal gebonden worden, en wanneer hij wederom ontbonden is, zoo zal hij slechts voor eenen korten tijd regeeren en dan komt het einde der aarde.”

L. & V., afd. 43 : 30, 31.

„Want Ik zal Mijzelf met macht en groote heerlijkheid van den hemel openbaren, met al de hemelsche heirscharen, en in gerechtigheid met de menschen duizend jaren op aarde wonen, en de goddeloozen zullen niet staan. En wederom, waarlijk, waarlijk, zeg Ik u, dat wanneer de duizend jaren geëindigd zullen zijn, en de menschen beginnen God wederom te verloochenen, dan zal Ik de aarde slechts voor eenen korten tijd sparen;

En het einde zal komen, en de hemelen en de aarde zullen verteerd worden en vergaan, en er zal een nieuwe hemel en eene nieuwe aarde zijn."

L. & V., afd. 29 : 11, 22, 23.

Wij leren, dat in het duizendjarig rijk de mens tot op zekere hoogte vrijgemaakt zal worden van de georganiseerde machten der verleiding, omdat Satan's macht beknot zal zijn, en de mensen beter in staat zullen zijn de Here met meer volharding te dienen. Volgens de Schrift zal de zonde evenwel op aarde in de harten der menschen blijven bestaan. De dood zal niet geheel verbannen zijn uit de wereld der mensen, hoewel kinderen volwassen en met anderen in „een oogwenk" met onsterfelijkheid kunnen worden aangedaan. Zowel sterfelijke als onsterfelijke wezens zullen dus op aarde verblijven, zodat gemeenschap tussen de wereld der geesten en de aarde veel gemakkelijker zal worden. Daarom zien de Heiligen der Laatste Dagen uit naar dit tijdperk als een periode, waarin met verdubbelde kracht zal worden gearbeid voor de zaligheid van de doden. Dit contact met de wereld der afgestorvenen zal het plaatsvervangend werk voor de doden zonder onderbreking voortgang kunnen doen vinden, want dan zullen de hindernissen, hier ondervonden door het zoeken van namen en dergelijke, wegvallen. Ons wordt geleerd, dat aan het einde van dit tijdperk, als al God's doeleinden zijn volbracht, de aarde haar verandering zal ondergaan.

De hernieuwing der aarde.

Johannes zag in een visioen een veranderde aarde. Hij schreef:

„En ik zag eenen nieuwen hemel en eene nieuwe aarde; want de eerste hemel en de eerste aarde was voorbijgegaan, en de zee was niet meer. En ik hoorde eene groote stem uit den hemel, zeggende: Zie, de Tabernakel Gods is bij de menschen, en Hij zal bij hen wonen, en zij zullen Zijn volk zijn, en God zelf zal bij hen en hun God zijn. En God zal alle tranen van hunne oogen afwisschen, en de dood zal niet meer zijn, noch rouw, noch gekrijt, noch moeite zal meer zijn; want de eerste dingen zijn weggegaan." Openb. 21 : 1, 2, 3.

De in deze bedeling aan de Kerk gegeven openbaringen zijn duidelijker omlijnd. Deze leren dat de aarde zelf onderhevig is aan verandering en zich voort-

beweegt naar haar celestiale staat, zoals ook met de stervelingen, die haar bewonen, het geval is.

„En wederom, waarlijk, waarlijk, zeg Ik u, dat wanneer de duizend jaren geëindigd zijn, en de menschen beginnen God wederom te verloochenen, dan zal Ik de aarde slechts voor eenen korten tijd sparen; En het einde zal komen, en de hemelen en de aarde zullen verteerd worden en vergaan, en er zal een nieuwe hemel en een nieuwe aarde zijn; Want al de oude dingen zullen vergaan, en alle dingen zullen nieuw worden, zelfs de hemel en de aarde, en al de volheid er van, menschen en beesten, de vogelen der lucht, en de visschen der zee; En niet een haar, noch stofje zal verloren gaan, want het is het werk Mijner handen."

L. & V., afd. 29 : 22-25.

„Daarom moet zij noodzakelijk van alle ongerechtigheid gereinigd worden, opdat zij voor de celestiale heerlijkheid moge voorbereid worden; Want nadat zij de mate harer schepping vervuld heeft, zal zij met heerlijkheid gekroond worden, zelfs met de tegenwoordigheid van God den Vader; Opdat de lichamen die van het celestiale koninkrijk zijn haar voor eeuwig en altoos mogen bezitten; want voor dit doel was zij gemaakt en geschapen, en voor dit doel zijn die geheiligd. En zij die niet geheiligd zijn door de wet welke Ik aan u gegeven heb, zelfs de wet van Christus, moeten een ander koninkrijk beërven, zelfs dat van een terrestriaal koninkrijk, of van een telestiaal koninkrijk... En wederom, voorwaar zeg Ik tot u, de aarde onderhoudt de wet van een celestiaal koninkrijk, want zij vervult de mate harer schepping, en overtreedt de wet niet. Daarom zal zij geheiligd worden; ja, niettegenstaande zij zal sterven, zal zij weder levend gemaakt worden, en zal de macht, waardoor zij levend gemaakt wordt, behouden en de rechtvaardigen zullen haar beërven."

L. & V., afd. 88 : 18-21 en 25, 26.

Joseph Smith beschreef deze wereld in haar celestiale staat in de volgende woorden:

„Deze aarde, in haren geheiligden en onsterfelijken toestand, zal aan kristal gelijk gemaakt worden, en zal een Urim en Tummim zijn voor de in-

woners die daarop wonen, waardoor alle dingen met betrekking tot een minder koninkrijk, of alle koninkrijken van eene lagere orde, aan hen die daarop wonen zullen geopenbaard zijn; en deze aarde zal van Christus zijn.” L. & V., afd. 130 : 9.

Op grond van deze leerstellingen beweren de Heiligen der Laatste Dagen, dat de hemel niet gezocht behoeft te worden in een of andere verafgelegen sfeer, waarheen wij gebracht zullen worden, maar hier op deze aarde. Het is ons voorrecht met God samen te mogen werken om van deze aarde een hemel te maken door rechtvaardigheid te bevorderen.

De opstanding.

De Schrift spreekt van twee opstandingen. De eerste had plaats op de Zondagmorgen, toen Jezus uit het graf opstond en zich aan Zijn uitverkoren volgelingen toonde. Als gevolg van deze historische gebeurtenis werden vele rechtvaardige heiligen opgewekt, zoals Mattheüs getuigt (zie Matt. 27 : 51-53). Sinds die tijd zijn er nog anderen opgewekt, zoals blijkt uit de verschijning aan Joseph Smith van de opgestane wezens, die na Jezus' hemelvaart op aarde leefden. Aan het begin van het duizendjarig rijk zal er een algemene opstanding zijn van rechtvaardigen, welke opstanding zal voortduren tot aan het einde van dat tijdperk. Dan zal er een tweede opstanding plaatshebben voor een ieder, die hier op aarde ademde, want Jezus verzoende voor alle mensen, niet slechts voor een bepaalde groep of enkele uitverkorenen. In deze opgestane staat zullen wij geoordeeld worden. Amulek tekent in indrukwekkende woorden deze wondervolle gebeurtenis van opstanding en herstelling:

„Nu, er is een dood, genaamd de tijdelijke dood; en de dood van Christus zal de banden van dezen tijdelijken dood verbreken, zoodat allen uit dezen tijdelijken dood zullen verrijzen. De geest en het lichaam

zullen wederom in hun volmaakte gedaante vereenigd worden; zoowel beenderen als gewrichten zullen tot haar eigene gedaante hersteld worden gelijk zij nu zijn; en wij zullen voor God gebracht worden, wetende, zooals wij nu weten en eene volkomen herinnering hebben van al onze schuld. Nu, deze herstelling zal tot allen komen, zoowel jong als oud, gevangene als vrije, man als vrouw, goddelooze als rechtvaardige en er zal niet zooveel als een haar van hun hoofd verloren gaan, maar alle dingen zullen tot hunne eigene gedaante hersteld worden, zooals die nu zijn, of in het lichaam, en allen zullen gebracht worden en gesteld voor den rechterstoel van Christus den Zoon, en God den Vader, en den Heiligen Geest, die een eeuwig God zijn; ten einde geoordeeld te worden naar hunne werken, hetzij zij goed of kwaad zijn. Nu ziet, ik heb tot u gesproken aangaande den dood van het sterfelijk lichaam, en ook aangaande de opstanding van het sterfelijk lichaam. Ik zeg u dat dit sterfelijk lichaam verrijst tot een onsterfelijk lichaam; dat is, uit den dood, zelfs uit den eersten dood tot het leven, zoodat zij niet meer kunnen sterven, hunne geesten vereenigende met hunne lichamen, om nimmer gescheiden te worden; dus het geheel wordt geestelijk en onsterfelijk, zoodat het geen bederf meer kan zien.”

Alma 11 : 42-45.

De Heiligen der Laatste Dagen zijn dankbaar voor hun kennis van de profetische uitspraken van Godsmannen uit alle eeuwen met betrekking tot het hoopvolle uitzicht, hetwelk zij geven op de eeuwigheid. Zij danken God voor hun kennis van deze dingen en verheugen zich in de overtuiging, dat deze dingen werkelijk zijn. Zij gevoelen zich gelukkig met Joseph Smith te kunnen verklaren: „...dat Christus persoonlijk op aarde zal regeren; en dat de aarde hernieuwd zal worden en haar paradijsheerlijkheid zal ontvangen.” Zij bevestigen hun geloof in een letterlijke opstanding der dode:.

13. *Wij geloven in godsdienstvrijheid en niet in louter verdraagzaamheid.*

Inleiding.

Hoewel sommige mensen de uitdrukking godsdienstvrijheid en verdraagzaamheid

in dezelfde betekenis gebruiken is dit niet juist. Verdraagzaamheid in godsdienstige zaken betekent, dat, terwijl

bepaalde godsdienstige secten of godsdiensten toegestaan wordt te bestaan, er geen gelijkheid of absolute vrijheid bestaat voor degenen, die een andere godsdienst belijden. Bijvoorbeeld: in vele landen ter wereld bestaat een staatskerk, die naast de burgerlijke regering gehandhaafd wordt. Zij neemt een begunstigde plaats in en geniet vrijheden, rechten en machten, die aan andere godsdienstige groepen worden onthouden. Volledige godsdienstvrijheid betekent, dat niet een secte boven de andere wordt begunstigd, en dat alle even vrij zijn in het uitoefenen van hun godsdienst. Natuurlijk moeten fantastische religieuze uitwassen, die het algemeen welzijn bedreigen, worden geweerd, onder controle gesteld of verboden, doch voorzover het de vrije uitoefening van godsdienst betreft, mag geen dwang worden opgelegd.

Onverdraagzaamheid in Amerika.

De geschiedenis van de opkomst en groei van de godsdienstvrijheid in Amerika is een lang verhaal van vervolging, strijd, moeite, onrechtvaardigheid en kleingeestigheid. Toen de pelgrimvaders de oude wereld verlieten en naar de kust van Nieuw Engeland zeilden, lieten zij achter zich een lange lijdensgeschiedenis van vervolgingen, veroorzaakt door de godsdienstige onverdraagzaamheid in Engeland. In Holland had men de voordelen genoten van die godsdienstige verdraagzaamheid, betoond aan allen, die zich niet konden verenigen met de bij de staat aangesloten Hervormde Kerk.

Toen zij het Amerikaanse vasteland bereikten hoopten deze onafhankelijke, zeer godsdienstig aangelegde mensen, een gemeenschap te kunnen opbouwen, waarin algehele vrijheid zou bestaan ten opzichte van de godsdienst. Zij zagen deze vrijheid echter als het uitleven van de regels en geloofsbelijdenissen, welke zij zelf toegedaan waren, en andersdenkenden werden zeer hard behandeld. De aankomst in de baai van Massachusetts van grote getalen puriteinen werd gevolgd door een steeds groter wordende onverdraagzaamheid op godsdienstig gebied. Hun kerk werd verbonden aan de maatschappelijke regering en zodoende een door belasting gesteunde instelling. Hier en daar verhieven enkele moedigen hun stem tegen deze handelwijze, doch deze waren zo in de minderheid, dat hun pogingen zonder enig resultaat bleven. Andere moedige zielen vielen de door deze van staatswege beschermde kerken verkondigde leerstellingen aan, verkla-

rend, dat zij met hun uitleg van God's persoonlijkheid niet in overeenstemming waren met de Bijbel, terwijl zij evenmin de door de vroegere Christelijke Kerk ingevoerde ritën volgden. Deze opposanten werden ernstig vervolgd. In sommige gevallen had deze vervolging zelfs de dood tengevolge. Toen William Rogers het waagde de leerstelling betreffende de verdoeming van kleine kinderen en de kinderdoop te becritiseren, en de leer der uitverkiezing in twijfel trok, keerden zowel kerk als staat in Massachusetts zich tegen hem en werd hij gedwongen te kiezen tussen gevangenschap en de vlucht in het midden van de winter naar de onherbergzame wouden, om daar onder de Indianen te gaan leven. Hij verkoos het laatste en verklaarde, dat de heidense Indianen hem liefdelijker behandelden dan de Christenen van Nieuw Engeland.

De Apostel Paulus zegt in zijn brief aan de Corinthiërs: „...waar de Geest des Heeren toeft, daar is vrijheid” (II Cor. 3 : 17). In het Boek van Mormon beschrijft Nephi enkele visioenen, waarin hij de toekomst van Amerika ontvouwde zag. Hij zag hoe het ontdekt werd door Columbus, die door God geïnspireerd werd het bestaan van dit grote vasteland in het Westen te openbaren aan de onderdrukte bewoners van Europa. Grote menigten Heidenen — mensen, die geen Israëlietisch bloed in de aderen hadden — verhuisden toen naar Amerika. Later zag hij de worsteling van de kolonisten om zich vrij te maken van het moederland. Ook andere dingen werden hem getoond, o.a. het aandeel dat de Bijbel zou hebben in de ontwikkeling van de beschaving en macht van het nieuwe werelddeel (Zie I Nephi 13 : 10-25). Maar Nephi profeteerde eveneens, dat ten slotte de dictatoriale macht der tyrannieke heersers en koningen gebroken zou worden en vrijheid alom zou heersen. Hij zeide, dat het God's besluit was geen koningen over het volk te doen regeren, daarom verklaarde hij met grote zekerheid dat dit ook niet gebeuren zou. Voor de vrijheidlievende Christenen was het evenwel een moeilijke en zware taak om dit besluit des Heren ten uitvoer te leggen.

De strijd om godsdienstvrijheid in de Verenigde Staten.

In alle kolonies van Nieuw Engeland waren de Presbyteriaanse kerken de door de staat erkende instellingen. Heel in de aanvang der kolonisatie hing het

stemrecht of het bekleden van een ambt af van het lidmaatschap in een dezer kerken. Dientengevolge was het voor andersdenkenden heel moeilijk vrij hui eigen godsdienstige opvattingen uit te leven of nieuwe godsdienstige of politieke ideeën in te voeren. Kwakerzendingen werden geseseld, gevangens gezet of uit de kolonies verbannen. De Baptisten werden als ketters behandeld en op wrede wijze mishandeld. Rondtrekkende Methodistenzendingen werden uitgewezen met het strenge bevel niet terug te keren, tenzij zij met geweld bejegend wilden worden.

In de kolonies van Centraal en Zuid Amerika, bekend als de „Kroonkolonies“, bestond eveneens een staatsgodsdienst. De Kerk van Engeland had hier de macht in handen. Hoewel de vervolgingen hier niet zo ernstig waren, kwamen zij toch wel voor en de afgescheidenen werden vele maatschappelijke rechten onthouden. Langzamerhand kregen deze kolonies een breder opvatting en zij hieven de van staatswege gesteunde en beschermde kerken eerder op dan de kolonies van Nieuw Engeland. Amerika is grote dank verschuldigd aan de Baptisten, die het hevigst ageerden voor een scheiding tussen staat en kerk. In alle kolonies schiepen zij een openbare mening, die na verloop van tijd leidde tot afschaffing van godsdienstige onverdraagzaamheid. Ten eerste trokken zij ten strijde om het stemrecht te verkrijgen voor degenen, die niet tot de erkende kerken behoorden. Daarna ijverden zij voor godsdienstvrijheid voor alle secten en absolute vrijheid voor allen, die in het geheel geen geloof toegedaan waren. Ten slotte stelden zij alles in het werk om de wetten herroepen te krijgen, volgens welke een bepaalde kerk als begunstigde instelling erkend werd, zodat allen gelijke rechten zouden hebben en zelf moesten zorgen voor het voortbestaan der instelling.

In Nieuw Engeland werd de strijd niet zo gemakkelijk en snel gewonnen. De negentiende eeuw was al tamelijk ver gevorderd toen de staatskerken van Massachusetts, New Hampshire en Connecticut als zodanig werden afgeschaft. Ook hier gaf het beginsel der Baptisten betreffende de scheiding tussen kerk en staat de doorslag.

Godsdienstvrijheid wil niet zeggen, dat fouten moeten worden aanvaard.

Het feit, dat de Heiligen der Laatste Dagen er op staan, dat een ieder vrij

moet zijn om te aanbidden waar, in welke vorm of wat hem goeddunkt, wil niet zeggen, dat wij dergelijke leerstellingen goedkeuren. Wij staan anders slechts dezelfde vrijheid toe, die wij voor ons zelf eisen. Jezus was zich heel goed bewust van het kwaad in de wereld, toch nam Hij ten opzichte van andersdenkenden een verdraagzame houding aan. Het Nieuwe Testament geeft in Markus 9 : 38-41 een treffende illustratie.

Wij tonen verdraagzaamheid ten opzichte van de kleinere groepen, die zich in ons midden gevestigd hebben. In het begin, toen de nederzetting in Salt Lake City nog maar nauwelijks georganiseerd was, verdroeg Brigham Young niet alleen Katholieken en Protestanten, doch hij verleende ze zelfs kerkelijke gunsten. Dergelijke gunsten werden slechts ingehouden wanneer zij door de begunstigten aangewend werden om de Kerk en haar leden te benadelen. Godsdienstvrijheid gaat hand in hand met het uitoefenen van de vrije wil en het dragen van verantwoordelijkheid. Wij staan er op dat ons godsdienstvrijheid wordt toegestaan, zoals wij het ook anderen doen. Wij zijn zelf verantwoordelijk voor het gebruik, dat wij maken van deze vrijheid.

Hoe wij moeten handelen.

In deze wereld van tegenstrijdige godsdienstige, politieke, sociale, morele en economische denkbeelden wekken de resultaten van onze vrijheid soms de schijn, dat deze voor een te hoge prijs gekocht is. Deze resultaten komen voornamelijk van mensen, die niet op de juiste wijze werden opgevoed of door anderen zijn misleid. In plaats van er toe te neigen de beginselen van godsdienstige, politieke, sociale, morele en economische vrijheid te geringschatten, moeten wij onze pogingen om de vrije wil op de juiste wijze te gebruiken ter bevordering van rechtvaardigheid verdubbelen. Zeer juist heeft men opgemerkt, dat „de prijs der vrijheid eeuwig waakzaamheid is.“ Wij verheugen ons met Joseph Smith te kunnen bevestigen: „Wij eisen het recht de Almachtige God te dienen volgens de ingeving van ons geweten, en kennen alle mensen hetzelfde recht toe; laat hen aanbidden hoe, waar of wat zij ook willen.“

BOEKEN - NIEUWS

Zojuist verschenen:

Joseph Smith vertelt zijn geschiedenis...

uit het Engels vertaald door Johanna A. Sehlmeier.

Een rijk geïllustreerd boekje, waarin de grote Amerikaanse Profet van zijn ervaringen vertelt, die leidden tot de wederoprichting van Christus' Kerk. Prijs f 0.15 per exemplaar.

ZENDINGSWERK IN NEDERLAND.

(Vervolg van blz. 106).

Zending nu groter dan ooit te voren, terwijl het arbeidsveld zodanig is uitgebreid, dat meer inwoners van Holland en België onder het gehoor der zendingen zijn gekomen dan ooit het geval is geweest.

Op het ogenblik worden door geheel het land speciale openbare bijeenkomsten gehouden. Het vertonen van films en stands op de markt in verschillende grote steden dragen er het hunne toe bij om het evangelie te verspreiden. Schijnbaar onoverkomelijke moeilijkheden zijn overwonnen om vergunningen te verkrijgen voor het kopen en verbouwen van kerkgebouwen te 's-Gravenhage, Leeuwarden en Zutphen. Nog steeds heeft de Zending grote behoefte aan kerkgebouwen.

Bij het vijf en zeventigjarig jubileum bevonden zich 38 zendelin-

gen in Nederland. Van 1861 tot op die tijd hebben ongeveer 800 zendingen een zending in Holland vervuld. «Voor de oorlog bestond de grootste groep zendingen uit zeventig jonge mannen en vrouwen. Op het ogenblik zijn 140 zendingen werkzaam in de drie en veertig gemeenten der Zending.

Wat de toekomst zal brengen moet nog blijken. Nimmer te voren in de geschiedenis werden de zendingen met zoveel dankbaarheid ontvangen. Nimmer te voren ook hebben zij zoveel gelegenheid gehad de gegoede klasse te bezoeken, terwijl evenmin ooit de Nederlandse pers zich zo gunstig heeft uitgelaten over „deze jonge Mormoonse zendingen uit Utah". Het Mormonisme verspreidt zich in Holland, zoals het zich over de gehele wereld verspreidt.

—o—

WAT MOETEN WIJ GELOVEN ?

(Vervolg van blz. 115)

antwoord, hetwelk Hij gaf. Hij wilde Zijn toehoorders duidelijk maken, dat ook de Vader een lichaam bezit.

—o—

Bij deze Vader, en Christus, zullen wij kunnen terugkeren, indien wij willen trachten Zijn geboden en wetten te gehoorzamen. Deze wetten en geboden bestaan reeds vanaf het begin der schep-

ping. Zij werden evenwel door 's mensen ongehoorzaamheid van de aarde weggenomen, doch nu in deze laatste dagen door middel van 's Heren dienstknecht Joseph Smith wederom hersteld. Dit schenkt mij de grootste vreugde in mijn leven: dat ik als lid van Zijn Kerk wederom in Zijn tegenwoordigheid terug kan keren als ik mijn best doe Zijn Evangelie te leven.

HET GROOTSTE WONDER.

(Vervolg van blz. 103).
vlees te Bethlehem op aarde verscheen. Jezus Christus, de Zoon van God, opgestaan en onsterfelijk is, en dat deze grote zegen der opstanding en onsterfelijkheid door onze Heiland het erfdeel der mensheid is. Daarom roepen wij alle inwoners der aarde toe:

„Ontwaakt, gij sluimerenden, en verrijst uit de dood. Ontwaakt, en waardeert wat edel en goed is. Leeft niet

uitsluitend voor uzelf, maar leeft om anderen te helpen. Werpt de mantel van uw egoïsme weg en omgordt u met het kleed der liefde. Ontwaakt. Staat op. Rept u voorwaarts met lichte stap, een blij hart, een gelukkige lach, want Christus is opgestaan. Hij heeft overwonnen dood, hel en het graf! Eert en prijst Hem, want door Zijn zoenoffer heeft het graf zijn overwinning verloren en de dood zijn verschrikking, en zullen allen uit het graf voortkomen om geoordeeld te worden. Juicht en zingt, gij bevrijden. Prijst Hem, die ten hemel is gevaren!

Gebeurtenissen in de Zending

Districtsconferentie te Amsterdam.

De op 12 en 13 Maart j.l. te Amsterdam gehouden voorjaarsconferentie opende op Zaterdagavond met een gevarieerd programma, dat alle lof verdiende. Het was een werkelijk goed verzorgd programma, waarbij vooral de zang te prijzen viel.

De conferentie ving op Zondag aan met een priesterschapsvergadering, waarvan wij hier een uitgebreid verslag laten volgen, hetwelk ons door het Hoofdbestuur van de Priesterschap werd toegezonden: Nadat de bijeenkomst des morgens om 9 uur op de gebruikelijke wijze met zang en gebed was geopend, werd de leiding overgedragen aan Oud. Arie D. Jongkees, de Overziener van de Priesterschap, die daarop het woord verleende, niet aan enig lid van het Priesterschapsbestuur, doch aan drie jonge priesterschapsdragers, die elk op hun beurt een korte toespraak hielden. Het waren de Leraren Jacob C. van Keizerswaard, Hendrik Hoole en Johannes Hille. Deze drie broeders gaven een korte, doch kernachtige toespraak over het hun opgedragen onderwerp.

Hierna volgde een korte plechtigheid, n.l. het aanstellen van Oud. Arie van Tielen uit Arnhem als tweede raadgever in het Priesterschapsbestuur door Oud. Paul D. Levie, onder leiding van de Zendingspresident. Aan Oud. van Tielen onze hartelijke gelukwens!

Onze Zendingspresident nam vervolgens het woord en spoorde de aanwezige priesterschapsdragers aan tot het beoefe-

nen van die nederigheid, welke zo volstrekt onontbeerlijk is bij alles, wat in de dienst van de Meester wordt gedaan en zonder welke niets tot stand kan worden gebracht, al is men nog zo knap, nog zo geleerd of nog zo kundig. Het was een toespraak vol diepe ernst en waarschuwing. Waarschuwing tegen plichtsverzaking en achterklap, die tot ernstig nadenken stemde. Deze belangrijke toespraak, die door 86 priesterschapsdragers werd aangehoord, nam het overige van de tijd in beslag, zodat het behandelen van de huisbezoekles, wat eveneens als iets nieuws op het programma stond, moest vervallen. De ruil zal echter door niemand zijn betreurd, ook niet door de broeders, die ongetwijfeld hun best gedaan zullen hebben om de hun gegeven opdracht: het behandelen van de huisbezoekles, zo goed mogelijk uit te voeren.

De vergadering werd met gezang en dankzegging besloten.

In de openbare vergadering, welke onmiddellijk op de bijeenkomst der priesterschapsdragers volgde en om 10 uur aanving, spraken achtereenvolgens ouderlingen Hendrick Dinkelman, William Davis, zojuist aangesteld als president der Amsterdamse gemeente; Egbert van Komen, President der J.M.O.O.V. in de Nederlandse Zending, en Walter J. Coyne.

De avonddienst, welke in plaats van 5 uur om 4 uur aanving, stond evenals de morgenvergadering onder leiding van

Oud. Herman Uffens, president van het Amsterdamse district. In deze vergadering waren de sprekers: Oud. Paul D. Levie, assistent van de Zendingspresident; Albert P. Sieverts, Oud. Nico Snel, die spoedig naar Amerika zal vertrekken en nu afscheid nam, zr. Beatrice Uffens en Oud. Herman Uffens.

In beide diensten, die door gemiddeld 300 personen werden bijgewoond, werd God's Geest in ruime mate gevoeld. Het was een conferentie, die waard is lang in de herinnering te blijven voortleven, want het gesprokene heeft ons iets gegeven, waarover wij zeker diep kunnen nadenken. De zingende moeders van het district en het Amsterdamse zangkoor verleenden hun medewerking.

Ingezegend.

Op 6 Maart j.l. werden ingezegend: Te Dordrecht: Johanna Christina van Namen, dochter van Johannes van Namen en Christina van Bennekom.

Te Amsterdam: Lothar Evert Blankman, zoon van Jan Blankman en Maria A. van Gulik.

Te Utrecht: Abraham Nicolaas Hakkenberg, zoon van Herbert W. Hakkenberg en Johanna C. Bredewoud; en Truusje Bredewoud, dochter van Adrianus G. Bredewoud en Clasina Buursma.

Geordend.

Op 6 Februari j.l. werd te Nijmegen Jan W. den Butter tot Diaken geordend.

Op 27 Februari j.l. werd te Amsterdam Gerardus J. van Aalst tot Priester geordend.

Op dezelfde datum werd te Amsterdam tot Leraar geordend: Bartholomeus C. v. d. Does, terwijl Daniël B. Straatman tot Diaken werd geordend.

Op 6 Maart j.l. werden de navolgende personen te Amsterdam tot Ouderling geordend: Hendrik A. Paanen; Hendrik P. Overdiek en Johannes Linning. Tot Diaken werden geordend: Jan Strietman en Evert Jansen.

Op 20 Maart j.l. werd te Rotterdam Leonard den Exter tot Diaken geordend, terwijl op dezelfde datum te Deventer Willem J. Meister Sr. eveneens tot dat ambt werd geordend.

Op 27 Maart j.l. werd te Rotterdam Marinus W. J. Brijs tot Leraar geordend.

Wijzigingen in besturen.

Op 5 Maart j.l. werd wegens vertrek naar Amerika eervol van zijn ambt als

tweede raadgever in het Hoofdbestuur van de Priesterschap ontheven Oud. Jan W. den Butter. In zijn plaats werd op 13 Maart j.l. tijdens de Amsterdamse districtsconferentie aangesteld en bevestigd Oud. Arie van Tielen uit Arnhem.

Op 15 Maart j.l. werd eveneens eervol van zijn ambt als President van het Zondagsschool Hoofdbestuur in de Nederlandse Zending ontslagen Oud. Rinze Schippers. Op 16 Maart werd Oud. Matthijs van Os, tot nu toe eerste raadgever in genoemd bestuur en als zodanig eveneens eervol ontslagen, aangesteld en bevestigd als President van dit bestuur. Oud. Arie G. Rietveld werd van tweede raadgever eerste en Arend A. v. d. Knaap van de gemeente Rotterdam Zuid werd op die datum aangesteld als tweede raadgever.

Overleden.

Op 19 Maart j.l. overleed te 's-Gravenhage na een ernstige hartoperatie Charles Henri van Soldt op de leeftijd van twintig jaar. Br. van Soldt, die een zeer actief lid was van de Haagse gemeente, zal door allen ten zeerste worden gemist. Moge God zijn ouders en familie de kracht geven dit zware verlies te dragen.

Aankomst en verplaatsing van zendelingen.

Op 29 Maart j.l. werden de volgende overplaatsingen bekend gemaakt: H. Jex Tobler van Antwerpen naar Rotterdam (als districtspresident); Marion T. Millett van Middelburg naar Antwerpen (als districtspresident); Joseph A. Schutz van Zwolle naar Middelburg (als gemeentepresident); F. Richard Paulson van Deventer naar Breda, alwaar hij het zendingswerk zal openen; Boyd Davis van Assen naar Sneek (als gemeentepresident).

Op 29 Maart j.l. kwamen weer zes nieuwe zendelingen in Nederland aan. Hun namen en de plaatsen, waar zij hun arbeid hebben aangevangen, zijn als volgt: Thomas J. Cook te Deventer; Earl T. Decker te Zwolle; William C. Marz te Sneek; Edwin L. Higham te Leeuwarden; Horace J. Vauce te Assen, Charles D. Tate te Breda.

Zending beëindigd.

Op 25 Maart j.l. werden de volgende personen eervol van hun zending in Nederland ontslagen: Hendrick Dinkelman, Jacoba Dinkelman-Wachter, Conrad W. Bolter, Cornelius J. v. Beekum,

Eric Wierz en Kenneth B. Done. Op genoemde datum keerden deze zendelingen terug naar hun tehuis in de toppen der bergen.

Hendrick Dinkelman kwam op 17 April 1947 in Nederland aan, waar hij zijn zendingarbeid aanving in Amsterdam. Vervolgens arbeidde hij in Zutphen, Den Helder en Haarlem. In de laatste gemeente vervulde hij het ambt van gemeentepresident. Zr. Dinkelman kwam eerst op 4 Februari 1948 in ons land aan, waar zij zich in Den Helder bij haar echtgenoot voegde. Later arbeidden zij samen in de gemeente Haarlem.

Oud. en Zr. Dinkelman waren bij de Nederlandse leden zeer geliefd. Daar beiden de Nederlandse taal goed kenden, wisten zij onmiddellijk contact te leggen tussen zich en de leden. Zij waren immer bereid te helpen en de leden met raad en daad terzijde te staan. De Haarlemse gemeente zal niet spoedig deze goede zendelingen vergeten.

Van de boot, die hen naar Zion voerde, schreven Oud. en Zr. Dinkelman een afscheidswaard aan hun vele vrienden in Nederland:

„Geliefde Zusters en Broeders,

Het is ons een behoefte langs deze weg enige woorden van dank tot U te richten. Wij danken U voor de ons geschonken genegenheid, hulp en gastvrijheid.

Het is voor ons een gezegende tijd geweest en wij zijn dankbaar voor de arbeid, welke wij hebben mogen verrichten, voor de ondervindingen, die wij rijker zijn geworden, en voor alles, wat wij hebben mogen leren. Wij gaan terug met een hechter getuigenis en een grotere kennis van het evangelie, en wij hopen en bidden, dat U allen getrouw zult blijven. Dat U altijd gewillig zult zijn de Here te dienen, is de oprechte wens en bede van Uw broeder en zuster in het Evangelie, H. en J. Dinkelman.”

Conrad W. Bolter kwam op 8 Juli 1947 in ons land aan. Hij ving zijn arbeid aan in Amsterdam, vanwaar hij overgeplaatst werd naar Rotterdam. Daarna arbeidde hij in Eindhoven, Groningen en weer Eindhoven.

Oud. Bolter, bij vele leden welbekend, heeft iedere minuut van zijn zending in Nederland besteed om de evangelieboodschap uit te dragen. Hij heeft veel en hard gewerkt en zijn pogingen zullen dan ook zeker niet zonder vrucht blijven.

Cornelius J. van Beekum kwam in de Nederlandse Zending aan op 20 Nov. 1946, nadat hij reeds enige maanden in de Oostelijke Staten der Verenigde Staten op zending was geweest. In Holland aangekomen werd Utrecht hem als arbeidsveld aangewezen. Van Utrecht werd hij overgeplaatst naar Leeuwarden, vandaar naar Amsterdam en tenslotte naar 's-Gravenhage. In de laatste drie gemeenten vervulde hij het ambt van president.

Ook van Oud. van Beekum kan gezegd worden, dat hij zijn zendingstijd wél heeft besteed, immer bereid als hij was om de boodschap van leven en zaligheid te verkondigen aan een ieder, die onder zijn gehoor kwam. In de gemeenten, waar hij werkzaam was en die hij op zo bekwame wijze leidde, heeft hij zich

een blijvende plaats in de harten van leden en vrienden der Kerk veroverd.

Eric Wierz arriveerde in Holland op 1 Maart 1947. Hij werkte achtereenvolgens in Arnhem, Zutphen, waar hij de gemeente leidde, Utrecht, Rotterdam, Eindhoven, welke gemeente eveneens door hem geprezeerd werd, en Amersfoort. Ook in deze laatste gemeente vervulde hij het ambt van president. Oud. Wierz had dit op zijn mede-broeders voor, dat hij bij aankomst in Nederland de taal al spoedig wist te beheersen. Naast zijn zendingsarbeid kon hij daardoor ook van veel nut zijn in de gemeenten, waar hij werkzaam was. Zo heeft hij gedurende zijn zending veel in de Padvinderij gewerkt. Vooral de jongens van de Rotterdamse Padvinderij zullen hem niet spoedig vergeten.

Kenneth B. Done mochten wij op 14 Maart 1947 op Hollandse bodem verwelkomen. Oud. Done, die ook reeds enige maanden zendingswerk in de Verenigde Staten achter de rug had, werd als eerste standplaats Amsterdam aangewezen. Vervolgens werkte hij in Utrecht, Amersfoort, Groningen, Winthoven en Apeldoorn. In de laatste gemeente vervulde hij eerst het ambt van gemeentepresident en later van districts-president.

Naast een grote ijver bezat Oud. Done opmerkelijke leiderskwaliteiten, welke hem in zijn verantwoordelijke taak van gemeente- en districts-president goed te stude kwamen. Hij wist allen, met wie hij in aanraking kwam, op de juiste wijze te helpen en in de goede richting te leiden. Met liefde en vriendschap zullen zowel zendingen als leden aan hem blijven denken.

Moge God deze zendingen zegenen voor al de arbeid en tijd, geofferd in Zijn wijngaard hier in Nederland.

Groeten uit Zion.

Van Oud. Jacob van Beekum, voormalig President der Genealogische Vereniging in Nederland, ontvingen wij het volgende schrijven:

Geliefde Zusters en Broeders,
Over enige uren is het precies drie maanden geleden, dat wij in Salt Lake City aankwamen, en het lijkt alsof het gisteren was, zo spoedig is de tijd voorbijgegaan. Maar tevens schijnt het mij heel lang geleden, sedert ik mijn werk in de Nederlandse Zending neerlegde. Met dankbaarheid zal ik steeds denken aan de tijd, dat ik mijn zwakke krachten mocht wijden aan de dienst des Heren. Heel vaak dacht ik, dat de Here een slechte keus gedaan had met mij te kiezen voor dit werk, maar nu geloof ik met Zijn hulp toch iets gedaan te hebben om het genealogisch werk onder de mensen bekend te maken.

Mag ik U er vanuit Zion op wijzen — wat ik zo vaak in Holland gedaan heb — dat de beste tijd om met genealogisch werk te beginnen nu en in Holland is? Door eigen ervaring kan ik nu zeggen, dat het U hier in Zion veel moeilijker zal vallen, want hier zult U vooreerst te veel in beslag genomen worden door de strijd om het bestaan en de aardse besommeringen. Bovendien zal Uw zegen niet uitblijven, hoewel dit niet de drijfveer voor Uw arbeid moet zijn. Ik dacht wel eens dat mijn werk een wissel voor de eeuwigheid was, maar nu ik in Zion ben en in de toppen der bergen van Zijn Geest mag genieten, heb ik het gevoel reeds alles op aarde te ontvangen, zodat er voor de eeuwigheid niets overblijft. Zusters en Broeders, moge God U zegenen met het verlangen aan dit grote werk te beginnen en er in te volharden, opdat ook gij te zijner tijd in het Huis des Heren zult kunnen ingaan, is de oprechte wens van Uw broeder in het Evangelie,
Jacob van Beekum.

Van de Familie Brinksma, die kortgeleden van Amsterdam naar Zion emigreerde, ontvingen wij de volgende groet:

Geliefde Zusters en Broeders,
Wij zijn behouden in Zion aangekomen en groeten U uit het land, door God daar gesteld voor Zijn kinderen. Wij hebben hier werkelijk Zion gevonden. Onze getuigenis van het Evangelie is sterker geworden. Wij hopen U allen eenmaal hier te kunnen begroeten en wensen U God's beste zegen toe.
Met vele groeten, familie Brinksma.

Vertrokken.

Op 5 December 1948 vertrok uit Amsterdam naar Amerika: Elisabeth G. H. Woltjer.

Uit dezelfde gemeente vertrok op 5 Februari j.l. naar Amerika: Alida W. Croese-van Zeben.

Op 5 Maart j.l. vertrokken uit de gemeente Nijmegen: Jan den Butter; Johanna J. den Butter-Steekelenburg en hun zontje Carli P. F. den Butter.

Op 5 Maart vertrokken weer enige personen naar Amerika. Uit de gemeente Rotterdam vertrokken: Hendrik Hoogstad; Willempje P. Hoogstad-v. d. Gieszen; Truus van Domburg. Uit Utrecht vertrokken: Harm F. v. d. Veur; Johanna P. v. d. Veur-v. d. Hazel; Reintje, Maria en Johanna P. v. d. Veur.

Speciale gebeurtenissen.

Wij willen deze rubriek openen met een speciaal verzoek aan de „Ster”-correspondenten. Mogen wij alle correspondenten voor onze rubriek: „Speciale gebeurtenissen” verzoeken hun adres te zenden aan: Tine Plaizier, Goudse Rijweg 4a, Rotterdam Oost, opdat wij een volledige adreslijst kunnen aanleggen. Bij voorbaat vriendelijk dank! En nu het verslag van wat onze correspondenten deze maand te berichten hadden.

Allereerst is het ons een genoegen een wel heel bijzondere gebeurtenis te kunnen melden. Zoals U allen weet is Oud. J. Kemker van de Amsterdamse gemeente, die lange tijd president van het muziekcomité was, kortgeleden naar Amerika geëmigreerd. Oud. Kemker bezit een prachtige stem, waarmee hij in Nederland vaak conferenties en kerkelijke bijeenkomsten opluisterde. Kort na zijn aankomst in Salt Lake City heeft hij nu in de Tabernakel voor de radio gezongen tijdens de kerkelijke uitzending op Zondag, in bijzijn van President en

Zr. Stephen L. Richards met hun dochter en schoonzoon. Oud. Kemker heeft daarop een engagement voor de gehele maand Maart gekregen.

Wij twijfelen er niet aan of ook in de toekomst zal br. Kemker nog menigmaal zijn stem kunnen doen horen ter meerdere glorie van God's Kerk.

Nu geven wij het woord aan onze Amsterdamse correspondent.

Op Zondag, 20 Februari j.l., werd door de M.Mannen te Amsterdam de eerste openluchtvergadering gehouden, onder leiding van de president dezer vereniging Johan van Keizerswaard. Er waren drie sprekers, die allen het onderwerp behandelden: „Bracht de wereldraad der kerken ons de vrede?”

De Amsterdamse Z.H.V. vierde op 15 Maart j.l. op prettige wijze het 107-jarig bestaan der vereniging.

Op 19 Maart j.l. deed de O.O.V. weer van zich spreken. Op deze avond voerde zij n.l. een toneelstuk op voor ongeveer 140 toeschouwers. Deze programma-avond werd gehouden ten bate van de O.O.V.-kas. Het doel werd ten volle bereikt, zo schrijft br. van Keizerswaard.

Op 31 Maart j.l. was het woord weer aan de O.O.V., nu met het jaarlijkse Goud- en Groenfeest, dat een „geweldig succes” is geworden. De stemming was er goed in en de bezoekers, al dan niet gecostumeerd, hebben zich uitstekend vermaakt.

Uit Groningen meldt onze correspondent, dat op 8 Maart j.l. te Winschoten een speciale openbare vergadering werd gehouden.

En ten slotte kwam er nog een bericht binnen van Rotterdam-Zuid over een door de Bijenkorfmeisjes op 19 Febr. j.l. met zoveel succes uitgevoerde operette. „Goudmuiltje” getiteld, dat zij op 12 Maart een herhaling moesten geven.

Op 11 Maart j.l. hielden de Bijenhoudster, Arenleessters en Juniormeisjes een Moeder- en Dochter-avond. Na een gevarieerd programma boden de meisjes haar moeder bloemen aan. Tot slot schaalden moeders en dochter zich rond de feestelijk gedekte tafels en konden de moeders keuren, wat haar dochters met zoveel liefde en zorg hadden klaar gemaakt.

Wat komt.

3 Mei a.s. Z.H.V.-districtsconferentie te Groningen.

7 en 8 Mei a.s. districtsconferentie te Apeldoorn.